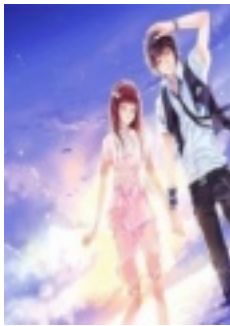

Ván Bài Tình Yêu Hay Trò Đùa Của Số Phận

Contents

Ván Bài Tình Yêu Hay Trò Đùa Của Số Phận	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	12
4. Chương 4	19
5. Chương 5	22
6. Chương 6	25
7. Chương 7	30
8. Chương 8	34
9. Chương 9	35
10. Chương 10	39

Ván Bài Tình Yêu Hay Trò Đùa Của Số Phận

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện ván bài tình yêu hay trò đùa của số phận của tác giả Dreamy trên website đọc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-bai-tinh-yeu-hay-tro-dua-cua-so-phan>

1. Chương 1

Hà Nội, nhà thờ lớn.....giao thừa.....

Một mình lặng lẽ trong đêm giao thừa, thấy cô đơn ghê gớm....một năm trước, nó cũng đón giao thừa một mình...nhưng ít nhất khi đó, nó có người để nhớ...dù người đó đang ở nơi xa....

Nhưng giao thừa năm nay, mọi thứ đã kết thúc....

Tình yêu ấy, kết thúc sau kì thi đại học....

Trước kia, Nó kiêu ngạo lắm....nhưng cũng đã cố gắng níu kéo...rồi mọi chuyện vẫn diễn ra như quy luật của nó.....người ấy vẫn buông tay.....

Tự dưng, nó gượng cười..mọi thứ nhanh quá.....

Vô tình, nó thấy 1 dáng người lướt qua.....là Nam.....

Nhưng không thể.....a đang ở Đà Nẵng...mặc dù vậy, nó vẫn đuổi theo.....vội vàng, bóng dáng ấy dần mất hút vào đêm, vào dòng người đông đúc.....

Nó va phải 1 người, rồi ngã xuống....không hiểu sao, tự dưng nó khóc.....

Người con trai kia bối rối, quay xuống hỏi nó:

_em không sao chứ? A xin lỗi.....

Rồi đỡ nó lên, thấy mình vô lý quá.....nó vội vàng :

_Uhm, không có gì đâu anh...do em không để ý mà....

Nó cười nhìn vào chàng trai trước mặt..có điểm quen thuộc..nhưng không nhận ra.....

Tuần nhìn nó mà thấy 1 cảm giác lạ..nó thực sự, cười rất đẹp.....thánh thiện như 1 thiên thần.....

Bất giác, Tuần đưa tay ra....

_mình làm quen nhỉ? Anh là Tuần..còn em?

Nó cũng vui vẻ đưa tay ra:

_My, rất vui được biết anh.....

_hình như hôm nay em đi 1 mình?

_Vâng, còn anh hình như cũng thế?

_Uh, alone....

_Hi, 2 người cô đơn.....có duyên đấy chứ?

_có lẽ.....

3..2...1...

Tiếng chuông nhà thờ vang lên....từng chùm pháo hoa tung lên nền trời..vậy là năm mới đến rồi.....trong khoảnh khắc ấy...bất giác cả 2 cùng nhìn nhau: happy new year.....

Giây phút thiêng liêng nhất năm, như là 1 sợi dây kì diệu kết nối 2 con người xa lạ.....vậy là năm nay, nó chẳng cô đơn....năm đầu tiên, đón giao thừa với 1 người xa lạ.....

_mình chụp chung kiểu ảnh chứ?

Nó cười:

_sure, coi như lấy hên đầu năm đi.....

Em về trước đây...bye anhnăm mới vui vẻ....

Nó quay đi, hòa vào dòng người nhưng với tâm trạng cực kỳ thoải mái.....

Có lẽ....có gì đó ấm áp đang lan tỏa trong lòng.....

Tuần lặng nhìn tấm ảnh trên điện thoại rồi khẽ cười...cũng đã lâu rồi anh chưa cười như thế...cô bé đó, thật đặc biệt...

“ My..nhất định mình sẽ gặp lại”

Vi ..Bà triệu....

_haiz, Trà ngồi đây chút đi..tao mới quá rồi....

_uh, ..gọi đồ ăn chút đã.....Mua thêm gì nữa hả My?

_Tao á, tìm mua cái kính...nhưng kiếm hoài không dc....

_Uh, tao muốn mua cái váy đó...nhưng mắc quá ak...

_Hi, đại tiểu thư mà cũng kêu thế sao Trà?

_Tao bị cắt tiêu tiêu vật tháng này chứ bộ.....mà mày vẫn nhớ hần hả My?

_Không....

_lừa tao làm gì..thôi bỏ đi...không đáng đâu.....

_uh, tao biết rồi.....haiz bao giờ tao mới có anh yêu như mày nhỉ?

_xí, ham hố gì ...hần suốt ngày quần tao á.....sáng điện thoại, trưa đt..tối điện thoại

_Mày nói tài, có giỏi thì bảo hần đừng gọi nữa đi....lần trước không liên lạc được mấy ngày đứa nào kêu khóc với tao...

_Mày.....

_thôi, ăn đi...giả vờ hoài ak.....

Ở 1 góc khác.....

_Mày dạo này tu ak? Sao không thấy mấy em kia?

_Là sao?

_Thì giờ không thấy mày cặp với em nào nữa chứ sao?

_Chán rồi...

_trời ơi, tao có nghe nhầm không á.....bạn Tuấn mà chán gái á?

_Có vấn đề gì à?

_Mày đừng bảo mày vẫn tương tự e kia nhá...

_Sao không?

_Con xin...mày nghiêm chỉnh như thế từ bao giờ đấy...mày tin gặp lại cô bé ở cái đất Hà Nội rộng thế này á?

Uh_Tuấn gật đầu cái rụp.....

_Mà tao không hiểu, cô bé đó như thế nào, mọi khi mày xin số nhanh lắm mà....

_Uh thì tự dưng hôm đó quên....

_Hâm, kệ mày đấy..tối nay đến Night..mày phải dẫn theo 1 em đi, không tụi nó cười cho đấy..công tử phong lưu như mày mà 1 mình ak?

_kệ, tao chẳng quan tâm....

_Thôi, về đi...tao có việc rồi.....

Tuấn đứng lên..đi về phía nó....Bọn nó cũng tiếp tục nhiệm vụ mua sắm.....2 người cùng đi về 1 hướng.....nhưng họ...lướt qua nhau.....

Liệu có bao giờ, họ gặp lại nhau.....Hà nội quá rộng để 2 con người tìm thấy nhau...? Nhưng biết đâu được..trò đùa của số phận....vẫn tiếp diễn..vì 2 chữ định mệnh sẽ gắn chặt chúng nó.....

Hà My sinh viên năm nhất học viện ngân hàng, sinh ra trong một gia đình bình thường...nhưng từ nhỏ, mọi việc với nó...hình như luôn có thần may mắn mỉm cười.....thích học báo chí nhưng vô tình lại học kinh tế.....để rồi, nó vẫn cố gắng để hoàn thành tốt cả 2 vai trò....

Là 1 người hướng ngoại, ngay từ khi bước chân vào học viện nó đã cố gắng tham gia các hoạt động....nhanh chóng dành được sự tín nhiệm của mọi người...nó bắt đầu bước chân vào ngành tổ chức sự kiện....

My có thể coi là 1 cô bé đa tính cách..nhiều khi rất trẻ con nhưng đôi lúc lại có vẻ rất trưởng thành.....đôi khi rất hòa đồng nhưng cũng có lúc như cô lập chính mình.....như 2 con người..chính nó cũng không hiểu nổi đâu mới là con người thật của mình nữa.....Luôn cố gắng để trở thành người giỏi nhất.....để khẳng định cho ai đó rằng: em rất ổn....

Tuấn, 1 công tử đất Hà Thành, du học sinh..sau nhiều năm về nước, với ngoại hình khôi ngô và gia đình bề thế, 20 tuổi, nắm trong tay 1 công ty truyền thông đứng đầu ngành, cậu nhanh chóng trở thành đối tượng cho nhiều cô gái....và Tuấn là 1 tay chơi thực sự, thời gian thay người yêu thường là 3 tháng...nhưng từ khi gặp một cô gái kì lạ là My.....mọi thứ đã thay đổi...nhưng liệu đó có phải là thay đổi thực sự??

2. Chương 2

Triển lãm Giảng võ:

Lễ ra mắt clb người mẫu S.E.I

_My, e phụ trách bên cánh gà nhé..trang phục với phụ kiện kiểm tra lần chót hộ anh...

_Ok anh.....

Nó vốn quen 1 anh bên tổ chức sự kiện..sau khi anh có ý định tổ chức 1 clb người mẫu thì nó tham gia cộng tác...

_Anh chị chuẩn bị dùm nhé, 10p nữa bắt đầu khai mạc ạ.....nhóm chị Trinh ra đầu nhé....

_Dạ, My nghe ạ.....

_Anh Thiên tới e ra dùm anh nhé..

_yes..e ra ngay....

Thế là anh đã ra..a Thiên là ca sĩ cũng là anh nuôi của nó....Anh thân thiện và quan tâm tới mọi người, không giống những ngôi sao khác...lễ thường, nó rất quý anh.....Đại sảnh:

_Anh ...

_Nhóc...

_Em không ra đón anh được, hi, bạn quá..mệt không anh?

_Ồn mà em, Nhóc người lớn quá rồi đấy, mới 1 năm nhỉ?

_Anh còn nhớ hả? Mãi show quá đến mấy đứa em ở ngoài này cũng không thèm quan tâm nha...

_Oh, sorry....anh đâu cố ý..với lại, bây giờ anh ra rồi đây...

_Em đưa anh vào chỗ.....

15 phút sau chương trình bắt đầu...

“Xin cảm ơn mọi người đã bớt chút thời gian đến tham dự lễ ra mắt clb người mẫu S.E.I của chúng tôi ngày hôm nay...CLB gồm những bạn trẻ, có tài và luôn mong muốn khẳng định mình trên sàn Catwalk.....tôi tin tưởng với sự ủng hộ của quý vị và nỗ lực của chúng tôi....năm sau, người ta sẽ nhìn S.E.I như 1 clb người mẫu hàng đầu HN....Bây giờ, buổi ra mắt xin được bắt đầu.....”

Trong suốt chương trình nó tất bật với công việc của người chạy chương trình...phải làm việc hết công suất để chương trình thông suốt...Dù mệt, nhưng khi thông báo chương trình kết thúc và nhận được những tràng pháo tay, nó biết, chương trình đã thành công...mọi mệt mỏi như tan biến.....

Nó không để ý, một người luôn nhìn nó.... “ Đúng là cô ấy.....”

Kết thúc, với trách nhiệm của một người tổ chức..nó ra ngoài sảnh tiễn khách....

_Chào Mỹ, nhớ anh không?

Nó đưa tay ra bắt, ngẫm nghĩ 1 chút.....

_hình như e gặp anh hôm giao thừa...

_biggo..trí nhớ e không tệ lắm....

Nó cười.....

_Hôm nay anh cũng đến đây ak?

_Uh, công ty anh cũng hoạt động bên này mà..đây là danh thiếp của anh...

Nó nghi ngờ nhìn anh, rồi đưa tay cầm danh thiếp...

_Oh, không ngờ nha..e tưởng anh nói đùa cơ...Nguyễn Anh Tuấn.....giám đốc điều hành công ty truyền thông Nam Việt....vậy chẳng phải là công ty con của tập đoàn SK sao?

_Uh, đúng đó em...

_Anh giới thiệu nha..rất vui được biết 1 nhân tài....

_Không phải được biết mà là gặp lại chứ em....

_Vâng, gặp lại.....

_Có thể cho anh số dt của e ko?

_ chắc rồi....

_Mà em làm gì ở đây?

_Anh Nam ở trong Sài Gòn, clb này chỉ có thể điều khiển từ xa, trong thời gian tìm người quản lý thì e làm giúp a ấy thôi...

_Uh, e đang đi học?

_Ừa. nhìn e giống người không đi học nữa sao anh? Nó nháy mắt nghịch ngợm...

_Không hẳn...tại thấy e làm việc pro quá...a nghĩ e có kinh nghiệm lâu rồi...

_Cám ơn anh..được người như giám đốc Nam Việt khen e có nên tự kiêu 1 chút ko nhỉ?

_Có thể.....

2 người cùng phì cười.....

Cũng không hiểu sao nó có thể nói chuyện với 1 người mới quen kiểu ấy....có lẽ, là do ấn tượng hôm giao thừa.....ng con trai đầu tiên cùng nó đón giao thừa.....

Buổi lễ kết thúc, về đến nhà đã hơn 11h..nó đi tắm rồi ngồi vào bàn học...uể oải cầm mấy quyển sách kinh tế...chẳng hiểu sao nó lại theo ngành kinh tế.....không có hứng thú nên nó lười học...cũng nản.....

Mỗi ngày đến trường..nó thấy chút gì đó thú vị...không thể phủ nhận môi trường ĐH khác hẳn những ngày cấp 3...nó thấy mình lớn hơn, trưởng thành hơn...trường rộng, cũng có nhiều khu biệt lập...

Nó lười học, nhưng khá thích lên thư viện....chắc trong cái học viện này, nó là người duy nhất lên thư viện để viết chương trình cho buổi biểu diễn.....thích tổ chức chương trình..có người bảo nó sống kiểu nghệ sĩ, làm việc theo cảm xúc....những lúc thích thì có thể làm mọi thứ.....còn nếu không thì có đưa việc ép nó cũng vô ích...nó chỉ cười.....

Dù không thích ngành đang học, nhưng nó vẫn luôn nỗ lực...vì nó luôn quan niệm, dù không thích nhưng phải thể hiện ọi người thấy...những gì nó muốn, nó phải có được.....

Giảng đường 301:

Đang làm nốt bản tổng kết chương trình của hội sinh viên thì có tiếng nói vang lên:

_Xin lỗi, ở đây ai là cô Trần Hà My ak?

Nó nhìn lên, rồi thấy 1 người chuyển phát hoa.....không hiểu chuyện gì nhưng nó cũng đi ra...

_Là tôi ạ.....

_Mời cô kí nhận ạ?

Nó ký rồi nhận hoa..nhưng không thấy tên người gửi...

_Xin lỗi, tôi có thể biết ai gửi bó hoa này không?

_Người gửi yêu cầu bí mật, xin lỗi cô

_Ak vâng, cảm ơn anh.....

Nó ôm bó hoa hồng nhưng to đùng vào lớp với sự băn khoăn..không biết ai đã gửi tặng nó mà không để ý lũ bạn nó đã như cái chợ...

_Oa, hồng nhưng nhá...ngưỡng mộ...

_Ồ, thế mà mày cũng có người tặng hoa rồi ak?

_Ai đấy? Khai mau con kia.....

_Chịu chơi ak nha?

_Stopppppppppppp.....con My nó không nói gì sao chúng mày cứ nhảy vào mồm nó nói mãi thế...để khổ chủ lên tiếng đi.....

_Thế chúng mày thích nghe gì nào?

_Từ từ, phải thành thật như thế mới được khoan hồng..biết không?

_UH....hỏi đi...(Nhỏ này ăn chơi, không biết gì mà cũng cho chúng nó phỏng vấn đúng là bệnh nghề nghiệp của dân PR)

_Hoa ai tặng _ Hạnh lanh chanh hỏi đầu tiên....

_không biết...

_Mày nói gì? Cả Hạnh, Trà, Quỳnh đều đồng thanh....

_Thì không biết ai chứ sao....

_Mày chơi tụi tao hả mày...

_Tao thề luôn đấy, đang ngồi ngắm mãi không ra đây.....

_Khó nhỉ? Trà chống tay mắt nhìn xa xăm.....

3 cái đầu lại chụm lại bàn bạc...My bật cười với 3 con bạn, khổ chủ chưa lên tiếng mà chúng nó tích cực như chuyện lớn đến nơi.....4 đứa bọn nó thân với nhau từ ngày học cấp 3, chẳng đứa nào thích kinh tế nhưng do nghe lời pama với lại quý nhau quá thế nên cùng thi ngân hàng để học cùng...học cùng khoa, giờ lại học tin chỉ thế nên ngày đăng ký 1 nàg rình rập net đăng ký cho 3 nàg còn lại.....lẽ đương nhiên chúng học cùng 1 giảng đường....

Sau 1 hồi nghiên cứu, bọn nó lại trở lại bàn tròn.....

_Nghe tụi tao hỏi đây..

_Uh...

_vấn đề là phải điều tra được hấn là ai?

_Ồ...mà hấn nào?

_Người tặng hoa
 _Sao mày chắc chắn là hần _ quỳnh ngơ ngơ hỏi...
 _Thế con gái khùng ak mà tặng nó hoa.....
 _Ồ...rồi sao?
 _My..dạo này mày có mối quan hệ nào mới không?
 _Chẳng biết nói sao...ngày nào chẳng đi khắp nơi, gặp ai quen ai sao tao nhớ hết được....
 _thì mày khoan vùng đi xem nào...
 _Ồ, trường mình này, hội sinh viên và câu lạc bộ người mẫu....
 _OK...ở trường thì chắc sẽ không gửi hoa..vì..
 _Để tao _trà chanh _ con trai trường mình thường thì sẽ đến tận nơi để tặng....
 _Có chắc không? Nhỡ hần thích bí mật thì sao..
 _Cũng có nhưng xác suất thấp....mà khoan.....tao nghi nhất là...câu lạc bộ người mẫu...
 _Tại sao? Hạnh hỏi...
 _Thứ nhất, ở trường chẳng đại gì chơi trò bí mật, mà nếu có cũng không nhất thiết phải ở thời điểm này..thứ 2 con My vừa tham gia vào câu lạc bộ người mẫu ấy xong..hôm trước vừa ra mắt...biết đâu là anh nào đổ thì sao....
 _haizzz, tao ngưỡng mộ mày quá My ơi...
 _Hâm, biết thế nào mà ngưỡng mộ...cũng chỉ là suy đoán.....
 _UH, vẫn câu cũ..thời gian sẽ trả lời...còn giờ, xuống cangtin đi..đói rồi...
 _Ai khao nhỉ?
 _Đương nhiên là cái người được nhận hoa rồi...
 _Chúng mày ác thế.....
 _Biểu quyết....
 Thế là $\frac{3}{4}$ chân lý luôn thuộc về số đông....
 Buổi tối đang ngồi đọc sách, thấy chán nó mở lap lên nghe nhạc rồi onl...tính nó vẫn thế....mải chơi...
 Yahoo sign in.....
 _Buzz
 Nick lạ mà...
 _Ai nhỉ ? :S _ nó bắn khoản gõ...
 _Hà My? Bên kia reply lại
 _Đúng rồi....
 _A Tuấn đây...
 _A Tuấn nào ý nhỉ..xin lỗi e không nhớ....
 _E gặp anh 2 lần rồi mà...chẳng lẽ anh không để lại ấn tượng gì cho e ak?
 _Ak, anh, e sorry nhé.....Tên hay mà, nhiều ng giống nhau..e hok nhớ ;)
 Tuấn ở bên kia cũng phải cười, cô bé này làm người khác khó hiểu...lần đầu tiên gặp nhau là cô bé trầm lặng, lần thứ 2 là 1 người tổ chức khá năng nổ...giờ lại cảm thấy có chút gì đó nghịch ngợm...

_Anh càng ngày càng không hiểu được em đây...

_Sao ạ?

_Ấn tượng mấy lần gặp em khác nhau quá...

_Xấu quá hả anh?

_Không.....mà đa nhân cách...

_Hi, cuộc sống mà anh....làm gì có ai chỉ có 1 mặt đâu....e tự nhận em sống khá nhiều mặt....

_Tức là giả nai á?

_Anh nghĩ e như thế ak?

_Có thể.....

_Thế thì coi như thế đi

_Giận ak?

_không có nhu cầu.....

_Thôi, a đùa mà....

_Dạ vâng ạ.....a đùa mà.....

Nó chẳng nói gì nữa...

_Buzz, Giận dai thế?

_Em đâu dám.....giả nai còn chẳng được đâu dám giận đại công tử như anh đâu.....

_Thôi, coi như anh sai...nợ em 1 việc...

_Coi gì mà coi...a sai hẳn rồi ý chứ....

_Ok tiểu thư.....

_Hi...

_Em cười gì....?

_Đang nghĩ a dỗ con gái giỏi....

_Anh á? E nhầm ak? A làm gì biết dỗ con gái?

_Ặc..cho em xin.....tốc độ thay người yêu của anh đã trả lời tất cả...

_Sao em biết?

_Anh đừng quên em cũng là dân PR.....dù là không chuyên....

_Anh hỏi 1 câu nhé?

_Yesss...

_Em cũng nghĩ anh thế ak?

Nó không biết nói thế nào nữa.....trước kia, nó hay đọc tin tức, thấy tin tức về anh, nó thấy thật nhàm chán....kiểu công tử phong lưu..nó ghét loại như thế...nhưng giờ đây không hiểu sao, nó không thể nói như thế nữa....có lẽ ấn tượng hôm giao thừa.....

_E không biết..trước lúc gặp anh e nghĩ thế...còn giờ thì chưa rõ :P

_Em nghĩ anh vì cái gì mà làm như thế....

_Có thể là cuộc sống tẻ nhạt.....

_Anh chưa tìm được người thật lòng, em tin được không, họ đến với anh, chỉ vì anh giàu có, a đẹp trai....họ hãnh diện khi có 1 con rùa vàng bị cắn câu....

_haizz, phức tạp..nói chung em ghét loại con gái đó.....

_Tại sao?

_Quá thực dụng trên đời này tiền không phải là tất cả..nếu ko thật sự có hạnh phúc thì tình yêu để làm gì.....

.....

Do có việc đột xuất trên hội, My phải lên văn phòng..sau 3 tiết trở lại thì thấy trên bàn 1 bó hoa.....haiz, người này thật bí ẩn mà...liên tục 1 tuần mà không lộ mặt.....

_Mày nói xem....như thế này mà chưa đoán ra ai ak?

_Hazzz, tao cũng đang điên đầu đây....không biết ai lại chơi trò này chứ....

_tao nghĩ kĩ rồi, mày cứ khoanh vùng mấy kẻ lăm tiền, tán gái giỏi mà mới quen ấy...tao đảm bảo chuẩn.....dùng chiêu này thì làm gì có ai không đổ chứ.....

_tao có đổ đâu....

_Xì, to mồm..chắc chắn không?

Câu nói của Quỳnh không phải không có lý....nó chọt nghĩ đến 1 người....kẻ tình nghi số 1.....

Buổi tối onl...nó thấy đèn nick Tuấn sáng...

_Anh sao ko đi chơi hả?

_Uh, hôm nay anh ở nhà...

_thế mà yên ổn với mấy em ak :P

_Làm gì có em nào đâu...muốn quá mà chưa dc...

_Sak...a cũng biết chém gió á.....

_Ồ anh nói thật....

_Mà e cũng thế còn gì...

_Em khác..hàng tồn kho..có ai đâu mà đi cơ chứ.....

_Làm gì mà gọi là hàng tồn kho..

_Kekeke, sự thật mà.....ak, e kể anh nghe chuyện này..

_Chuyện lạ đấy nhé...nói anh nghe thử....

_Có 1 chàng trai xấu số nào đó tặng hoa cho em...

_Ôi trời tặng hoa cho e sao lại nói xấu số...

_Hì, đúng mà....nhưng lại không biết e đặc biệt ghét hồng nhung....

_Tại sao?

_Thì e không thích hồng nhung..thế thôi.....e thích ly hơn.....

_Ồ.....

Nó khê cười nếu nó đoán không nhầm...mai nó sẽ không nhận được hồng nhung nữa.....

Ngày hôm sau, a chàng đưa hoa lại đưa hoa tới.....lớp nó đã quen với chuyện này rồi.....nhưng không phải hoa hồng mà là hoa ly.....Nó cười..cuối cùng anh cũng lộ mặt rồi.....

_Người khác hả?

_Không..
_Sao chắc thế.....
_Vì hôm qua tao có nói với 1 người tao không thích hoa hồng....nó nháy mắt
3con bạn nó lại nhao nhao lên.....
_Ai khai nhanh....
_Ừm.....
_Nói đi.....
_Thì Nguyễn Anh Tuấn giám đốc Nam Việt đó....
_HẢ? cả 3 cái mồm hét vào mặt nó...cả lớp quay lại nhìn làm nó không biết chui vào đâu..
_Chúng mày cần gì phải thế.....
_1 con rùa vàng...20 tuổi đã có 1 công ty...lại đẹp trai như thế....tao hâm mộ mày quá My ơi....
_Điên ak ngưỡng mộ gì...
_được 1 hoàng tử bạch mã để ý...
_Tặng hoa không có nghĩa là thích...
_Mày hâm ak? Hạnh— người ta có thừa tiền cũng không đến mức lãng phí công sức như thế...
_Tao chưa bao giờ nghĩ đến việc ra nhập đội ngũ người yêu của hắn.....
_Không nói trước được đâu con bạn yêu dấu của tao.....
Đợi tao nghe điện thoại chút...
_My nghe...
_A Tuấn đây...
_Vâng....
_Em sắp tan học chưa?
_Khoảng 1 tiếng nữa? sao anh?
_em có hẹn không? Nếu không tẹo nữa ra gặp anh chút...anh có việc qua trường em....
_Ak, ok anh!Anh ở đâu?
_quán café đầu đường Nguyễn Ngọc Thạch đó e....
_Em biết rồi..đợi e chút
_Anh....sao hôm nay rảnh vậy...?
_Sao e bảo 1 tiếng nữa mới tan?
_Đành chịu thôi..ai bảo em là nhân vật nhỏ.....anh là sếp lớn, sao để a đợi được...
_Cho a xin..có là sếp lớn cũng phải sếp của e đâu.....
_Em uống gì...
_Cho e cam vắt.....
Gọi phục vụ xong ...2 người chẳng ai nói gì...phá vỡ sự trầm mặc...
_Anh...nó khẽ gọi....
_Ồi...

_Anh định làm thế đến bao giờ....

_Em nói chuyện gì....Tuần tỏ vẻ khó hiểu

_Em có ngốc đâu....a đừng giả vờ nữa..... nó mân mê cốc cam vắt mà không thèm nhìn người đối diện....

_Ờ.....

Trông Tuần gãi đầu nó cũng phải cười....

_Anh như trẻ con ý nhỉ...

_Gì mà trẻ con.....em là người đầu tiên nói thế đấy...._tuần vội phản bác

_Her nhưng e thấy thế thật mà.....nó dấu môi về vô tội

_Anh 20 tuổi rồi đấy em ạ..đủ tuổi lấy vợ rồi...._cái người kia cũng hồn nhiên không kém

_Dạ vâng, anh lớn rồi_nó dài giọng.....mà a....

_Sao em?

_Anh đừng gửi hoa nữa nhé...

_Tại sao?

_Em không thích làm người nổi tiếng ạ....vội lại, nhà e bé anh ạ...làm sao chứa được hôm nào cũng 1 bó hoa to như thế.....

_Đó là việc của người nhận...anh không liên quan....

_Anh không thấy lãng phí hả?

_Không...

_Anh.....em không hiểu..tại sao anh phải làm như thế...

_Anh nghĩ e đủ thông minh để hiểu...

Câu nói để lại trong nó nhiều suy nghĩ.....quả thật nó đủ thông minh để hiểu....1 người như Tuần....chẳng thừa thời gian để tặng hoa theo kiểu xã giao....hơn nữa, cũng không đến mức ngày ngày tặng hoa như thế....nhưng có 1 điều nó không hiểu.....Nó chẳng qua chỉ là 1 con bé bình thường tới mức tầm thường....không xinh xắn không gia thế, chẳng dịu hiền...tại sao anh ta lại phải tốn công như thế....Và nó cũng không dám khẳng định..nó sẽ làm anh ta thay đổi..chỉ là 2 lần gặp mặt...anh ta khá khéo léo, thông minh.....nhưng đó có thể do công việc của anh ta...1 giám đốc truyền thông, 1 công tử đào hoa...ai biết được đâu là con người thật của anh....Nó không xác định sẽ là 1 dấu ấn trong cuộc đời anh và càng không định ra nhập vào đội ngũ những cô nàng người yêu của anh..thế nên:

_Hi, cam ở đây ngon anh nhỉ?

Tuần nhìn nó 1 lúc, biết nó không muốn tiếp tục nên cũng không đề cập đến chuyện đó nữa....

Trời..mưa phùn....mưa mang theo giá lạnh của mùa đông sắp qua.....làm cho người ta nôn nao khó tả..một cảm giác chông chênh....với 1 cô bé đa cảm, có nhiều cung bậc cảm xúc tình cảm đan xen thì nó dấy lên 1 nỗi buồn man mát.....nó nhớ lại ngày yêu Nam, nó thường ngồi trên ban công nhìn xuống...ngắm trời mưa, nhìn mọi người vội vã và cô đơn..yêu xa chẳng mấy khi hạnh phúc..có khi, chỉ để cảm thấy đỡ cô đơn.....

Tuần nhìn nó, thấy ánh mắt xa xăm...giống hệt lần đầu tiên gặp nó.....như 1 thiên sứ nhưng ẩn chứa nỗi buồn.....

_My...

_Dạ.....nó quay trở lại với hiện thực.....em xin lỗi...

_Em đang nghĩ gì đấy?

_Một số chuyện đã qua thôi anh.....

_Nhớ người cũ ak?

_Không...nhớ lại ngày ấy thôi...không nhớ người.....mỗi lần thấy mưa, lại thấy không bình yên...

Đến bao giờ cậu mới hiểu được con người cô bé này....người ta nói, 1 người thông minh giống 1 cuốn sách hay...phải gỡ từng trang để khám phá...chứ không phải là đọc mấy trang đầu và mấy trang kết..và My đúng là 1 người như thế.....

_Nếu là quá khứ thì không nên để tâm nữa.....anh cũng từng có quá khứ...

Nó chợt nhìn chằm chú...

_Muốn nghe không.....

Không nói gì nó chỉ khẽ gật đầu..cầm ly café trong tay...Tuấn nói nhẹ như gió thoảng.....như kể 1 câu chuyện không phải của mình.....

_Trước đây anh yêu 1 cô gái..cô ấy rất thuần khiết.....bọn từ nhỏ lớn lên bên nhau, tình cảm cũng dần sâu sắc...cũng đã vẽ ra 1 tương lai..1 mái nhà..nhưng sau đó, cô ấy gặp 1 người...rồi bỏ anh đi đúng ngày đính hôn.....hài em nhỉ? Sau này, anh chẳng tin vào tình yêu nữa..thế nên, có 1 Anh Tuấn như bây giờ...

_Anh đang tự làm khổ mình...._nó nói nhẹ..._người phản bội tình yêu có 2 loại, có thể là giữa 2 người chưa bao giờ có cái gọi là tình yêu....thế thì anh phải chúc mừng vì người ta đã tìm được hạnh phúc..loại thứ 2 là người dễ thay đổi, vì loại ấy mà anh hành hạ mình, thật không đáng.....

_Em nghĩ thế ak?

_Đương nhiên.....em trân trọng quá khứ..nhưng không bao giờ để quá khứ ám ảnh hiện tại....

_Có lẽ anh phải học em....

Lại một khoảng lặng..nó hiểu hơn về con người ngồi đối diện...1 người có tâm tư..không bông bột như nó đã nghĩ..vì quá trọng tình nên mới lạm tình...để rồi có 1 người như hôm nay....

_Nếu như, có 1 người con gái..anh yêu đủ nhiều..chắc hẳn anh sẽ là 1 người yêu tốt.....

Nó nói rồi mỉm cười, đi về phía trước.....

Tuấn lặng nhìn nó bước đi..sâu thẳm trong lòng..cậu biết nó nói đúng...nhưng cũng cảm nhận được, nó cố tình làm lơ sự quan tâm của cậu...có lẽ, sợ tổn thương....vì cậu nhớ..ấn tượng ban đầu của nó về cậu là 1 ng lạnh nhạt...mà 1 cô gái như My, sẽ không bao giờ chấp nhận điều đó....nhưng My ak, có 1 điều em không biết, từ ngày gặp em..a đã thay đổi.....và anh sẽ cố gắng, để được em yêu...bé góc ạ.....

Tuấn mỉm cười..cũng đứng lên..bỏ lại đằng sau với cốc cam ép còn nguyên vẹn.....

3. Chương 3

Tháng 3...mùa thi sắp bắt đầu...nhưng nó lại phải chuẩn bị cho chương trình của hội sinh viên....

Ở hội sinh viên, sinh viên năm 1 thường không được giao những công việc quan trọng..thường chỉ là trực văn phòng..nó thấy điều đó thật bất công..chẳng ai sinh ra đã có sẵn năng lực....nhưng càng không thể dựa vào tuổi tác để đánh giá người khác....

Cuộc họp ban thường trực....

_Chúng ta chuẩn bị chương trình kỷ niệm tháng thanh niên..năm nay chúng ta phải làm với quy mô lớn hơn vì được sự chỉ đạo trực tiếp của thành đoàn..chúng ta phải cố gắng....

_Sự kiện lần này...ban nội dung giao cho Ngân.....bên sân khấu thì Hùng đảm nhiệm...phụ trách hậu cần là của Phương...mọi thứ phải xong cơ bản trước 1 tuần.....

_Rõ rồi ạ.....

Nó chẳng can thiệp mất công mọi người bảo nó bon chen.....dù thật ra những việc đó nó có thể làm gọn.....

Tụi nó phải học thêm 1 tuần nữa rồi chính thức bắt đầu giai đoạn ôn thi....nhưng lũ ham chơi suốt ngày tán phét.....

_Shopping đi tụi bay.....nó hào hứng..

_Okey..đang chán.....quỳnh tán thành

_Thế nhé..đi luôn đi....

_Hoàn Kiếm nhé.....Trà đề xuất...

_Duyệt....

Sau 1 hồi lượn lờ và thoải mái chọn, tụi nó mỗi đứa xách 1 đồng đồ..đúng là tình yêu vô tận của con gái mà....Tụi nó vào 1 quán café trên đường Bà Triệu..đừng hỏi tên vì nó không chú ý.....đó là tính cách khá đặc biệt của nó..không bao giờ lấy tên làm 1 đặc điểm để ghi nhớ mà thường nó chỉ nhớ về không gian..quán café nằm trên con đường có thể nói tấp nập nhất thủ đô...nhưng nó lại mang 1 vẻ yên tĩnh lạ thường...cách biệt hẳn với cái thế giới náo nhiệt bên ngoài....

Gọi đồ uống, cả 4 đứa chỉ chốc cái nhau về những thứ không đâu...làm rộn cả 1 góc quán.....cũng không biết có 1 người đang đến gần.....

_Chào 4 tiểu thư...

_Chào anh, tụi e quen anh ak?

Nó giật mình quay sang..là Tuấn...

_Anh quen 1 tiểu thư thôi...nhưng rất vui được gặp cả 4 em....

Từ sau hôm ấy nó không gặp Tuấn, hoa nó vẫn nhận được vẫn thường chat và điện thoại nhưng có vẻ gì đó khác cảm giác ban đầu..gần gũi hơn và cũng khó xử hơn nữa.....

_Sao anh lại ở đây á? Đang giờ làm việc mà...

_Đây là quán của anh mà...Tuấn chỉ cười...

_Trời, anh còn bao nhiêu bí mật nữa? nó kinh ngạc...

_Yên tâm, em khám phá cả đời sẽ hết thôi..Tuấn nháy mắt làm nó đỏ mặt...

Stop Trà hét lên_ hai người có thể vui lòng dừng lại và giải thích cho bọn này điều gì đang xảy ra không?

_Anh xin lỗi, a xin giới thiệu, a là Tuấn bạn My.....

Ak.....cả 3 đứa đồng loạt nói thì ra là chàng trai hoa hồng..

_Tụi mày nói linh tinh gì thế _My trừng mắt quát chúng nó....

Tuấn thì thấy thú vị, nhìn My rồi nhìn 3 đứa tụi nó..

_Hahaha, thì ra anh cũng không phải là không được quan tâm nhỉ.....

Anh là đề tài mới nổi đó Hạnh bình tĩnh phun ra mấy từ mà làm nó sợ phát khiếp..giờ không biết chui đi đâu nữa....

_Anh ngồi cùng được chứ?

_Anh thanh toán luôn cũng được ạ..Lời con Quỳnh nói ra làm nó sặc nước..sao tụi nó lại có thể hồn nhiên như thế cơ chứ....

Tuấn ngồi bên vịn lấy khăn đưa cho nó..nó cầm lấy mà không biết làm gì nữa.....

Buổi chiều cứ thế trôi qua với 4 người nói chuyện liên hồi và 1 người thì như á khẩu.....

Trên đường về:

Tụi mày bán tao được giá quá nhỉ? My cáu gắt nói..

_Ồ, quá được...

_Mà tao thấy ông ý quá perfect đi ấy.....mày gật đi...Trà nói

_Gật gì?

_Làm người yêu ông ấy....

_Mày điên ak? Ai nói gì mà gật..bọn tao có gì đâu...nó áp úng

_Mày lừa được ai..nhìn ông ấy với mày thì biết.....Hạnh cũng xen vào

_Đấy là do anh ấy khéo ứng xử thôi..tao chẳng nghĩ gì khác đâu.....

Nó cũng không muốn nghĩ thêm..cũng mấy lần Tuấn nói về vấn đề này..nhưng nó đều lảng sang chuyện khác...không để tâm hay không dám đối mặt..nó cũng không rõ.....với 1 tình yêu đã tan vỡ, nó hiểu....tình bạn bền vững hơn tình yêu..nó không muốn đánh mất đi 1 người bạn như anh...hoặc là, nó không tin vào khả năng của mình.....không dám nghĩ về 1 cô bé lọ lem chờ hoàng tử đến.....

Sâu thẳm trong tim, có lẽ là 1 nỗi sợ hãi.....

Anh ấy là gió và không 1 ai có thể giữ được gió..gió mãi mãi tự do.....

Đã biết 1 người sẽ ra đi thì thà không để người ta đến.....

Về đến nhà, nó vứt đồng hồ rồi lăn ra giường..cảm giác về nhà thật thoải mái.....

“Dù nói sẽ luôn hững hờ

Dù nói sẽ không mong chờ

Dù nói sẽ không bao giờ nhưng sao mình lòng vẫn cứ chờ...

Dù trái đất không xoay tròn

Dù thế giới không ai còn.....lòng vẫn sẽ không yếu mềm nhưng để rồi lòng vẫn yêu...”

NÓ uể oải với cái điện thoại, không thèm nhìn màn hình...

_Alo, My nghe ạ...

_Sao mệt mỗi thế?

_Anh ak? E vừa về.....đi cả ngày...quá mệt ý chứ..

_Mấy cô bạn em vui nhỉ?

_Anh vui kém gì đâu.....

_Hahah trách anh đấy ak?

_Em đâu có.....

_Em đi ăn cơm rồi nghỉ đi.....có gì anh gọi sau nhé..

_Vâng, bye anh

_Bye nhóc..

_Đã bảo không được gọi là nhóc mà...a quá đáng

_Uh anh biết rồi...

Trước khi cúp máy nó còn thấy Tuấn cười...

Từ khi quen nó, Tuấn hay cười hơn, đôi khi lại còn cười 1 mình khiến thằng bạn khó hiểu.....một cô bé thú vị.....

Cuộc sống của My, nếu hình dung như 1 bức tranh thì có khá nhiều nét chấm phá....Tuấn là 1 trong số đó.....nó không phủ định nó có tình cảm với anh, đôi khi thấy nhớ..chỉ muốn nghe tiếng nói.....nhưng chắc

chấn không thể để gọi đó là tình yêu....nó luôn dằn mình như thế..và vẽ ra 1 ranh giới...nhưng, cái người kia, rõ ràng không chịu chấp nhận cái ranh giới đó....

Buổi họp bất thường hội sinh viên...

Hội trưởng nói:

_Hôm nay tôi triệu tập buổi họp bất thường..vì có 1 vấn đề xảy ra.....ban nội dung chưa hoàn thành nhiệm vụ của mình..chỉ còn 10 ngày nữa chương trình bắt đầu rồi..chúng ta cần khẩn cấp giải quyết.....tôi nhắc lại quy mô của chương trình lần này, không chỉ giới hạn trong học viện nên nó quyết định bộ mặt của chúng ta.....

Ngân nói rõ đi....

Chị Ngân miễn cưỡng đứng lên, rõ ràng con mắt mọi người nhìn vào chị ta không được thiện cảm cho lắm..xưa nay, chị ta luôn cao ngạo với năng lực của mình....

_Chúng ta đã lên poster cho việc quảng bá...tên ca sĩ cũng đã công bố...tôi nghĩ tiền lệ đã có nên không liên lạc trước với công ty quản lý của họ....hôm qua liên lạc thì thư ký nói, ca sĩ đó đang trong quá trình luyện tập ra album mới không thể xuất hiện....công ty cũng không cho người nào thay thế....Thêm nữa, thời gian đó trong SG có 1 đại nhạc hội, 1 vài ca sĩ đã cancel chương trình của chúng ta để tham gia show đó...vì không có hợp đồng trước nên họ không chịu trách nhiệm....

Anh Tùng chủ tịch lên tiếng:

_Mọi người đã nghe rồi đấy.....tôi không đồng ý với cách làm việc của Ngân, khi chưa chắc chắn danh sách không thể nào lên poster được...bây giờ, chiến dịch quảng cáo đã bắt đầu, thành đoàn lại đang dôi theo..tôi không thể đưa ra cái lý do như trên để đính chính chương trình được....

Hoàng lên tiếng:

_Chúng ta có thể tìm người thay thế...tìm người nổi tiếng hơn họ...

Nghe từ bấy tới giờ, nó thấy thật buồn cười vì cách làm việc ấu trĩ ấy...lại còn cách xử lý nữa...

_Em có ý kiến ạ

_Em nói đi..._Tùng cho nó nói

_Em không đồng ý với Hoàng....trong ngành giải trí, khó có thể nói ai nổi tiếng hơn ai được...không có tiêu chí để đánh giá....hơn nữa, đây không phải là vấn đề thay thế mà là chữ tín.....không thể đổi người được...em nghĩ _ nó nhìn Ngân mỉm cười khiêu khích_ ban nội dung phải tìm cách đàm phán lại thôi.....

Ngân ngạo ngễ nhìn nó:

_Người nào tài giỏi thì thử đi..đó là vấn đề không thể thay đổi được rồi.....

Nó cười nửa miệng:

_Nếu em làm được.....

Tất cả mọi người nhìn vào nó, 1 con bé năm 1, ít nói, ít can thiệp.....

_Em chắc không? Tùng hỏi

_Em không chắc nhưng phải thử....

_Thế mà cô tự tin quá đấy...Ngân đắc ý suýt tí nữa thì tưởng nó có thể giải quyết được vậy thì mặt mũi cô để đâu...

_Cho em biết tên của mấy ca sĩ đi ạ

Ngân hào hứng tuôn một tràng:

_Duy Khoa, Hoàng Yến, M4U, Tùng Anh....

_Còn ai bên công ty quản lý nữa ạ?

_Thiên Bảo.. công ty Nam Việt..đây là nhân nhậ chủ chốt của chương trình...

Nó khẽ nhú mày.....thấy thế Ngân vội hỏi:

_Được không em?

Nó cười:

_Mấy anh chị kia, anh trai em có quen họ.....nên em cũng biết sơ sơ

_Anh trai em thân với họ ak?Tùng hỏi

_Không thân lắm, nhưng em có số tay của họ....

_Thế về Thiên Bảo....?

_Em không dám chắc.....em phải hỏi giám đốc Nam Việt đã đã.....

_Họ từ chối gặp chúng ta....

_Về việc gặp mặt thì anh yên tâm.....em có thể gặp được anh Tuấn_Nó nháy mắt.....

Nó quyết định:

_Em nhận vụ này, 2 ngày sau em sẽ có câu trả lời ọi người....

Nó hơi liều lĩnh..vì nó sẽ không nhờ Tuấn việc của mấy anh chị kia.....chuyện của Thiên Bảo có lẽ nó phải thông qua anh thật....

2 ngày nó bận tối mắt, liên lạc với mấy anh chị, các anh chị đều nói nhận show trong SG vì đó là chương trình trực tiếp.....Nhưng chương trình đó diễn ra hôm sau, hôm trước chỉ là tổng duyệt....mấy anh chị đều nói sẽ trả lời nó sau..nhưng nó cảm thấy nó thất bại.....

Lấy điện thoại nó nhắn tin cho Tuấn...

_Em ở sảnh dưới công ty anh.....a có rảnh không? Gặp em chút.....

Nó thấy có tin nhắn báo lại : em lên văn phòng anh đi..tầng6

Nó đi lên chào thư ký rồi gõ cửa....

_Mời vào...

_Sao mặt em bơ phờ thế kia.....Tuấn lo lắng nhìn nó..rồi bảo nó tới sofa..

_Chuyện chương trình của hội anh.....chẳng biết mấy bà khóa trên làm ăn thế nào...để đến khi PR mạnh rồi thì mới thông báo ca sĩ không nhận show...giờ e giải quyết đồng hậu quả ấy..nhưng có vẻ không được....

_Sao họ lại thiếu chuyên nghiệp thế chứ?

_Anh cho em mượn Thiên Bảo nhé...2 tiếng thôi.....

_Có vấn đề gì à?

_E thấy nói bên anh không cho anh ấy xuất hiện trong thời gian này.....

_Uh....để anh nói với quản lý của cậu ấy...yên tâm đi, chẳng bao giờ e nhờ anh..chẳng lẽ anh không giúp..

_Cảm ơn anh nhé..nó tươi cười..

_Ngốc ạ có gì phải cảm ơn....Còn mấy người kia em làm thế nào....? Tuấn lo lắng nhìn nó

_Em cũng chưa rõ nhưng được đến đâu tính đến đó vậy.....

_Em đưa danh sách đây..anh nói đỡ cho...anh cũng có tiếng nói trong ngành này đây...

_Nhưng....

_Em có nghe anh không hả? Tuấn nghiêm mặt nhìn nó...

Nhìn anh nó ngoan ngoãn đưa tờ giấy cho anh.....

_Thôi em về nghỉ đi..mọi việc thế nào tối anh gọi điện cho nhé....

_Vâng...phiền anh quá...

_em nói thế nữa là anh giận đấy...

_Hi sr anh nhé.....em về đây

Tuấn thấy chưa xót....hơn 2 tháng trời cô ấy vẫn coi cậu như người ngoài..vẫn giữ 1 khoảng cách.....

Nó về nhà ngủ 1 giấc tới tối..có tin nhắn: “ ok rồi nhóc ạ...em nợ anh 1 lần đấy nhé....”

Nó thiếu nước nhảy lên vội vàng nhắn tin “ ok anh...1 châu kem dạo nhé”

Tuấn đọc tin nhắn mà phì cười.....

Buổi họp chốt nội dung chương trình:

_Chúng ta nghe My báo cáo...

Nó đưa tờ giấy cho Tùng :

_Đây là hợp đồng biểu diễn....4 anh chị đã đồng ý..còn về Thiên Bảo, cũng đã nhận lời....Nó cười tươi...

Tất cả mọi người đều nhìn nó, nó thấy rất vui vì ít nhất nó đã làm được.....

_Em làm cách nào hay thế? Tùng không khỏi xúc động

_Thực ra thì, em chỉ là có quan hệ hơn người khác 1 chút thôi..giám đốc Nam Việt là bạn em...và em cũng quản lý 1 clb người mẫu mới..thỉnh thoảng đưa các bạn đi diễn nên gặp mấy anh chị.....

_Sao em không nói sớm? làm sao để hội sinh viên làm mai một nhân tài thế này?

Ngân nói với nó.....nó cười lại:

_Em không thích bon chen.....

Câu nói dập tắt nốt sự ngạo mạn của 1 người.....

Có tiếng chuông điện thoại reo, của hội trưởng...

_Alo, Tùng nghe ạ...dạ đúng rồi ạ....rất hân hạnh ạ...vâng chuyện đó là đương nhiên rồi ạ.....rất vui được đón tiếp các vị trong chương trình ạ....

Nghe xong điện thoại, Tùng vui khác lạ...

_Thông báo mọi người tin vui....công ty Nam Việt gọi điện ngỏ ý là đơn vị bảo trợ truyền thông cho chương trình, hơn nữa, đích thân tổng giám đốc Nam Việt sẽ đến chương trình của chúng ta....

_Oa.....khó tin nhé..mọi người trầm trồ

_Ngân giao lại mọi việc cho My nhé.....ok, mọi người tan họp, My ở lại gặp anh chút.....

_Có gì sao anh? Nó hỏi..

_Em hình như rất thân với tổng giám đốc Nam Việt.....

_Sao anh nói thế..

_Họ đã từ chối hợp tác với chúng ta, nhưng sau khi em nhận việc này họ lại chủ động làm đơn vị bảo trợ..anh thấy khó hiểu.....vì điều này chưa bao giờ xảy ra..

_Anh kệ đi, đừng để ý..em với anh ấy cũng không xa lạ lắm.....

Chương trình đã được tổ chức theo đúng kế hoạch...và có lẽ rất nhiều người đặt câu hỏi cho sự xuất hiện của 1 người lạ mặt.Với khán giả thì chắc chắn họ sẽ rất khó hiểu khi thấy 1 người con trai có vẻ là sinh viên được ngồi hàng ghế khách mời cùng với các vị khách mời và thầy cô của trường...còn với những người tổ

chức thì đó là cả 1 vinh dự...lần đầu tiên trong lịch sử 1 chương trình cấp trường lại nhận được sự bảo trợ của 1 công ty truyền thông lớn như thế...

Trong suốt chương trình thấy My tất bật, Tuấn khẽ nhíu mày, chẳng lẽ cái trường rộng như thế này lại không có người sao....Nhớ hôm gặp My ở S.I.E cô ấy cũng không vất vả như thế.....Cậu bỏ ra phía ngoài...

Tầng 2, gió thổi mát lộng...dựa lưng vào bức tường..ngắm thành phố về đêm..thấy cô đơn và lẻ loi...

Người khác nhìn Tuấn với con mắt ngưỡng mộ ghen tỵ...nhưng ai biết thật sự người trong cuộc nghĩ gì?

14 tuổi sang Úc du học, 1 mình nơi đất khách, mỗi sáng thức dậy chỉ thèm nói tiếng mẹ đẻ..nhưng đập vào tai mình chỉ là thứ tiếng lạ lẫm...phát âm chưa chuẩn, đã phải mất 1 thời gian dài để anh cố hòa mình vào cuộc sống ấy...

18 tuổi trở về nước, tưởng có 1 mái nhà, 1 gia đình thực sự thì ba mẹ ly hôn, anh dọn ra ở riêng...cô độc, nên đắm vào những cuộc vui thâu đêm....những mối tình thoáng chốc...để rồi, khi nhìn lại, mình vẫn là 1 kẻ cô đơn....

Tuấn biết, My hiểu về tình cảm ấy..nhưng cô bé cố tình lảng tránh...đọc blog My, anh hiểu.....cô ấy đã nói “ anh ấy là gió, mà gió cần được tự do, không ai có quyền giữ gió lại bên mình” có lẽ, cô ấy lo sợ, sợ anh không chân thành...chẳng lẽ, đó là hậu quả của những ngày tháng trước đây anh chơi bời...để người con gái thực sự quan trọng với anh phải đề phòng sao?

_Xin lỗi

Chợt có tiếng nói đằng sau, Tuấn quay mặt lại, thấy 1 cô gái....

_Vâng....

_Em là Ngân, phụ trách nội dung chương trình này, rất vui được gặp anh...

Tuấn khẽ nhếch môi, ak, thì ra là cô gái này đã để My phải giải quyết đồng hậu quả ấy...

_Ak, rất vui biết cô..tôi cũng nghe nói qua về người phụ trách nội dung chương trình này...

Ngân chợt biến sắc..nhưng nhanh chóng lấy lại phong thái bình tĩnh.....

_Hình như anh rất có hứng thú với chương trình này?

_Không..tôi vốn dĩ không quan tâm tới chương trình như thế này.....

_Vậy.....tại sao anh bảo trợ chương trình lại đích thân đến đây..

_Tôi nghĩ cô Ngân rất rõ rồi, không cần hỏi tôi...xin phép, tôi có việc..

Nói rồi Tuấn bỏ đi trước...Ngân rất tức giận nhưng không làm gì được..vì đâu mà con bé My được nhiều như thế....

Tiến về phía cánh gà..chỉ thấy nó đang đứng ở 1 góc, lặng lẽ nhìn xuống dưới sân khấu...

_Xong chưa em?

_Anh ak_nó mỉm cười_sắp xong rồi anh, cảm ơn anh nhé...

_Vì cái gì..

_Em biết mọi việc đều vì em....

Em hiểu? Tuấn hỏi với giọng lạnh băng và ánh mắt sắc nhìn nó...

_Em....nhìn anh như thế nó không biết nói thế nào..

_Em biết mà e cứ giả vờ không hiểu sao?

em biết nên nhất định phải giữ khoảng cách với anh...

Và em biết, nên cố tình không cho anh hi vọng sao?

_Em xin lỗi....

_Anh không cần nghe lời xin lỗi, em biết mà

_Cảm ơn anh vì tất cả..nhưng em không thể....

My quay mặt đi mà mắt đỏ hoe..cô sợ mình không còn kiểm soát được nữa “ mày biết mà My, điều đó là không thể....

Tuấn giật mạnh tay My lại, cả người nó nằm gọn trong vòng tay anh...không kịp phản ứng, nó cứ đứng im..lặng nghe nhịp đập của cả 2 con tim...Chợt anh cúi xuống môi chạm môi nó, bất ngờ, nó chỉ thấy đau..anh yêu nó, nó chắc chắn..nhưng nó không dám bước tiếp....nó đáp trả anh...nụ hôn ngọt ngào, nhẹ nhàng nhưng lại ẩn chứa 1 nỗi đau.....một sự day dứt.....

Nó buông tay anh ra...

_Quên em đi, mình không thuộc về nhau đâu anh..bên em, anh sẽ không thể hạnh phúc, em sẽ chỉ là cơn gió nhẹ trong cuộc đời anh thôi....

Tuấn sững sờ, khi My đáp trả nụ hôn ấy, anh cứ tưởng nó đã thay đổi, đã đồng ý trở về bên anh...nhưng anh đã nhầm....

_Em coi anh là gì? Tình cảm của anh chẳng đáng gì sao?

_Em với anh có lẽ chỉ là thoáng qua..biết đâu, ở nơi nào đó, người con gái của anh đang đợi anh đến, đừng vì em mà như thế nữa...

_Tại sao? Sao em không thể chấp nhận anh....? Hay em nghĩ anh không thực lòng..

Không phải do anh nó ngừng 1 chút rồi nói tiếp, chẳng qua, em không muốn là 1 cô bé lọ lem chỉ chờ hoàng tử tới...uh, hạnh phúc đấy...nhưng qua 12h tất cả mọi thứ lại trở về như cũ..vậy tại sao lại để ỉn hỷ vọng, ảo tưởng vào 1 thứ không tồn tại..thà rằng em chấp nhận, dứt bỏ khi nó chưa sâu sắc còn hơn, khi qua đi, em ôm nó trong quá khứ..

_Em thực sự nghĩ như thế...em không tin tưởng ở anh.....Tuấn nhìn thẳng vào mắt nó..lời nói như buộc tội 1 kẻ nhút nhát..1 đứa vô tình

_Xin lỗi..quên em đi..._nó mỉm cười, nụ cười chua xót...

Nó quay đi, chỉ thấy tiếng nói từ đằng sau.

_Nếu hôm nay, em quay đi, anh và em chấm hết...

Bước chân dừng lại, nước mắt trào ra, ngẩng cao đầu để ép nước mắt chảy ngược vào trong...Khi người ta bị thương 1 lần, có lẽ sẽ sẵn sàng gạt bỏ mọi tình cảm để đổi lấy chút bình yên giả tạo trong tấm lòng tràn đầy bão tố...Hoàng với Tuấn có nhiều điểm khá giống nhau...hào hoa, tài giỏi...là đối tượng của nhiều người con gái..ngày mới yêu nhau, anh chăm sóc cho nó từng chút...nhưng rồi sao? Cũng là chia tay, đâu có gì là mãi mãi...mất một thời gian khá dài, để nó có thể vượt qua...đã đau khổ đã níu kéo..nó hiểu, hơn ai hết, khi chia tay sẽ đau thế nào..thà nó không bắt đầu, sẽ chẳng bao giờ có chia tay.....1 khi con Nhím bị thương, nó sẽ sẵn sàng phóng gai ra khắp phía để bảo vệ mình.....

_Bình yên anh nhé.....anh nhất định sẽ hạnh phúc...

Nó bước đi những bước chân bình tĩnh, tiếng guốc dội ra không gian tĩnh lặng..hành lang vắng chỉ còn 1 người....màn đêm đen..trong kia, người ta vẫn hát với ánh đèn sân khấu rực rỡ.....

4. Chương 4

Người bước đi..2 trái tim đau..tại sao phải để mọi chuyện như thế?

Hôm sau, các tờ báo giải trí đều đưa tin đêm nhạc “thấp sáng ước mơ” của hội sinh viên học viện ngân hàng được sự bảo trợ của công ty Nam Việt, hơn nữa Thiên Bảo đã nhiều lần từ chối các show thời gian này cũng xuất hiện, thêm nữa là nhiều ca sĩ đã bỏ buổi tổng duyệt đại nhạc hội để diễn ở đó...người ta đặt

ra nhiều nghi vấn cho sự kiện này...phải chăng đằng sau hội SV học viện Ngân hàng là 1 người có tầm ảnh hưởng đặc biệt tới Nguyễn Anh Tuấn...

Tòa nhà SK

Chiếc xe thể thao phanh trước cửa tòa nhà, 1 người con trai ung dung bước ra...đám phóng viên thấy người cần tìm đã đến thì vội vàng chạy ra:

_Xin anh cho biết lý do nào khiến anh bảo trợ cho chương trình : thấp sáng ước mơ của 1 trường đại học?

_Thiên Bảo đột nhiên xuất hiện dù đã từ chối cả những show diễn ở nước ngoài, phải chăng có lý do khác?

_anh tham gia chương trình này vì 1 người con gái?

Tuấn đi qua không trả lời bất cứ câu hỏi nào, đám phóng viên vẫn không bỏ cuộc...cho tới khi đội ngũ bảo vệ của tòa nhà ra mặt....

My cầm tờ báo trên tay..không ngờ, mọi việc lại diễn ra như thế..không nghĩ người ta có thể đào sâu như thế..định gọi điện hỏi anh, nhưng nhớ ra...đã không là gì nữa.....

Thời gian đi nhanh như gió..sau hôm ấy, người ta không thấy hoa gửi mỗi ngày tới cho My, mấy con bạn nó cũng không bàn tán về Tuấn nữa..nó đã quyết định, thì không cho phép mình băn khoăn....dù đôi lúc, thấy nhớ anh.....Ngày tháng trước vì bận rộn, 2 đứa rất ít khi gặp nhau, chỉ online là nhiều...những lúc như thế, nó có thể nói thoải mái, kể cho anh rất nhiều chuyện..nghe anh nói về công việc, những thứ xung quanh..thi thoảng là những cuộc điện thoại dài....cứ nghĩ, những thói quen không có gì là khó từ bỏ..nhưng không....

Mùa hè đến..tháng 6, hoa phượng nở rộ 1 kỳ thi tiếp theo lại đến...

Mang sách đến thư viện, chọn 1 góc nó yên tĩnh ngồi học....một không gian tĩnh lặng....1 trái tim trống vắng.....

Tháng 7, nó lên đường đi tình nguyện...đó là 1 xã miền núi của Vĩnh Phúc..ở đây, mọi thứ đều đơn sơ đến lạ..khác hẳn những gì ở Hà Nội..người dân ở đây rất mộc mạc, tụi nó được bà con cho ở cùng...những căn nhà cấp 4 đơn sơ nhưng ấm áp....mỗi ngày, người thì dạy chữ cho tụi nhỏ, người thì giúp những người già neo đơn sửa lại mái nhà, phát quang những con đường rậm rạp..dù đa số đều ở Hà Nội, lúc mới đầu có vẻ không biết làm việc nhưng dần dần cũng có thể hoàn thành tốt những việc đó...

Nó, Quỳnh và 2 bạn nữa ở trong nhà Di Lan, dĩ chỉ có 1 mình, là cán bộ của hội phụ nữ, dì nhẹ nhàng, giỏi giang và rất thân thiện...Cũng chẳng ai hỏi vì sao dì một mình, nghe hàng xóm nói chồng dì mất sau 1 tai nạn, nhưng dì cứ ở vậy..ở nhà dì, bọn nó được đối xử như người thân.....

Tối thứ 7, mọi người tập trung ở bãi bồi bên sông....quang cảnh yên bình đến lạ....mọi người đốt lửa, ngồi quây thành 1 vòng tròn...ai đó bắt đầu cảm ghi ta lên hát...

Đời sinh viên có cây đàn ghi ta..

Nhờ ghi ta mới quen nàng mời ca...

Những lời hát như lời tâm sự..làm nó chột nhớ khi mới vào trường..nó ghét ghita vì người yêu nó, nhất quyết học ghita vì người con gái khác..cho tới khi nó tham dự buổi sinh nhật của câu lạc bộ kỹ năng....chợt nhận ta, ghita, thay con người nói rất nhiều...nó nhớ, đó là bản “ nhớ em” từng giai điệu nhẹ nhàng như cuốn mọi người vào bài hát...thấy không gian trầm lắng hơn..lần đầu tiên, nó chăm chú nghe 1 bài đàn trọn vẹn....Nó chợt thấy mình quá ngốc nghếch, lại vì 1 chuyện vớ vẩn mà ghét cả 1 loại đàn.....

_Làm gì mà ngồi thần thơ thế em? Từng thấy nó 1 mình ngồi ở 1 góc nhìn ra sông...

_Anh ak, e nghĩ một số chuyện thôi.....Nó khẽ cười đáp lại

_Nhớ ai ak? Từng nhìn nó trêu trọc

_đâu có ai đâu...em chỉ thấy những ngày này thật ý nghĩa..ít nhất em cũng làm được cái gì đó cho người khác..không để người khác mãi hy sinh vì em?

_Người khác....? Em nói sự kiện event lần trước ak?

Nó quay lại, nhìn Tùng, thấy anh cũng nhìn sang bên kia sông.....ít người nhận ra được tâm trạng nó, thời gian trôi qua cũng đã lâu rồi, cơ bản là nó không thể bỏ xuống.....

_không anh, em chỉ nghĩ như thế thôi....mình vào trong kia đi, không mọi người lại nhắc...

Biết nó không muốn nói, Tùng cũng không hỏi nữa..... “ Em vẫn gốc lăm My ạ, vốn dĩ, em đâu biết nói dối”

Trăng thật sáng....không gian như lắng lại..không biết, giờ này anh đang làm gì? Dù cứ cố gắng phủ nhận nhưng thực sự nó đã rất yêu người ấy....mỗi khi anh cười, mỗi khi anh trêu nó, rồi cả khi anh nhìn nó quay đi.....những hình ảnh ấy không bao giờ nó quên....nước mắt, có rơi được không khi mọi chuyện đều do chính mình gây ra....Vùng quê về đêm, le lói những ngọn đèn..mỗi ánh đèn là 1 câu chuyện, là 1 cuộc đời..mỗi người đều có 1 góc khuất, 1 bí mật chẳng muốn nói ra..đến bao giờ, nó lại có thể nghịch ngợm và ngang tàng như trước kia nữa....

Về đến nhà, nó và Quỳnh đi ngủ sau 1 ngày náo động....Đêm đã khuya, bên ngoài chỉ còn tiếng ếch kêu và tiếng gió thổi..trăng đã lên cao rồi..nó thấy lạnh, bụng đột nhiên đau dữ dội...nó chỉ biết kéo chăn rồi ôm bụng, không muốn làm Quỳnh thức giấc...nhưng tiếng rên ngày 1 lớn, Quỳnh tỉnh dậy, thấy nó như thế lo lắng..đưa tay sờ chán nó chỉ thấy lấm tấm mồ hôi..

_Mày sao đấy?

_Tao đau bụng quá mày ạ

_Đợi tao lấy dầu gió chắc là lạnh quá mà

Quỳnh xoa dầu cho nó, nhưng cơn đau vẫn hành hạ, nó mệt lả đi...Quỳnh vội gọi dì Lan, dì xem cho nó rồi vội vàng nói:

_Có lẽ nó bị đau dạ dày, cháu mau gọi người rồi đưa nó lên trạm xá đi...

Quỳnh cuống quýt gọi điện cho Tùng và mấy người nữa..trong đêm khuya, mấy người khẩn cấp mang nó đi cấp cứu...

Bác sĩ khám cho nó rồi nói với mọi người:

_Cô ấy bị xuất huyết dạ dày, cần chuyển viện, ở đây cơ sở vật chất không được tốt cho lắm..tôi đã tiêm cho cô ấy thuốc giảm đau rồi..mọi người chuẩn bị cho cô ấy chuyển viện nhé..

Mọi người đi ra ngoài để nó 1 mình trong phòng..

_Bệnh viện cách đây cũng khá xa, gọi xe cũng khó khăn, anh nghĩ để cho My về Hà Nội luôn đi...chắc cô ấy sẽ chịu được đến sáng...Để anh đi gọi xe..._Tùng nói với Quỳnh

_Đây là vùng hẻo lánh anh, không xe taxi nào dám đến vào giờ này đâu...Quỳnh lo lắng nói

_Thế bây giờ chúng ta phải làm sao? Chẳng lẽ cứ để cô ấy ở đây? Nhìn vẻ mặt Tùng bất lực, có gì đó nói lên sự thay đổi trong sự đối xử với My, đã không còn là 1 người khóa trên với 1 em khóa dưới nữa...

_Em có cách rồi, ít nhất bây giờ đó là cách duy nhất....Quỳnh thở dài, dù sao mày cũng không nên trốn tránh My ạ, nếu anh ta thật lòng với mày, anh ta sẽ đến.....

Quỳnh cầm máy của My, bấm số gọi....

_Alo.....một giọng con gái vang lên_Quỳnh sững sờ, lẽ nào My đặt sai lòng tin vào 1 con người như thế...Nhưng cô vẫn cố gắng nói mấy câu..

_Tôi muốn gặp Tuấn..

_Cô là ai? Vẫn cái giọng the thé đó, tiếng nhạc ồn ào đập vào loa, có lẽ hẳn ta đang ở bar...

Chưa kịp trả lời thì nó nghe tiếng quát vọng vào tai nghe:

_Sao cô lại nghe điện thoại của tôi? Là tiếng nói của Tuấn, anh vừa ra sàn nhảy nhưng lại quên điện thoại ở quầy bar...

_Alo, tôi nghe...

_Anh vui vẻ quá nhỉ? Xin lỗi đã làm phiền...Quỳnh nói giọng mỉa mai...

Tuấn khó chịu nghe giọng nói ấy, thì bên kia đã cúp máy...anh bực mình cất máy đi, nhưng có gì đó ngăn anh lại, anh nhìn vào cuộc gọi vừa nhận, là số của My, nhưng cô gái đó không phải My..rút cục có chuyện gì..Vội vàng gọi lại số đó, một lúc sau mới có người nghe máy...

_Alo, My có chuyện gì hả em?

_Nó đúng là có chuyện, nhưng đã không liên quan đến anh nữa...Tôi vốn định gọi cho anh nhưng đúng là thứ tôi nhận được thật bất ngờ, khổ thân nó vì anh mà day dứt mãi....

_Em nói sao? My...

_Nó cứ nghĩ đã phụ anh, nhưng không ngờ....

_Xin em, cho anh biết My xảy ra chuyện gì..vừa rồi, anh ra sân nhảy không cầm điện thoại nên người khác nghe...

_Anh không cần giải thích với tôi, tôi chẳng có tư cách để nghe..Nhưng thôi, nói cho anh, My nó bị xuất huyết dạ dày..đang ở trạm xá, bác sĩ yêu cầu chuyển viện nhưng vùng này quá hẻo lánh....

Quỳnh chưa nói hết câu, Tuấn đã vội vàng:

_Em nhắn địa chỉ lại cho anh, anh đến ngay..

_Được rồi...Quỳnh mỉm cười, ít ra anh ta vẫn còn lương tâm.....

Tuấn vội vàng ra khỏi bar..chiếc xe lao như xé màn đêm....trên đường cao tốc Thăng long_ Nội Bài chiếc xe đã nhích lên 120km/h.....nơi đến là 1 vùng quê hẻo lánh...đường thực sự rất khó đi.....sau 2 tiếng, Tuấn cũng tới được chỗ My đang nằm...lao vội vào phòng, anh chỉ thấy nó nằm đó, mặt trắng bệch....

_Sao lại thế này? My tỉnh lại đi em...

_Anh để nó nghỉ ngơi chút đi..Quỳnh lên tiếng.. có chuyện gì nói sau, bây giờ điều cần thiết là đưa nó trở về Hà Nội..

_Uh, xe anh để ngoài kia...để anh đưa My đi...

Nói rồi Tuấn bế My ra xe...để mặc mọi người ở đó.....Tùng nhìn theo “lúc em cần, thì cậu ấy cũng đã đến.....dù sao thì anh cũng không bằng cậu ấy...về tất cả”

5. Chương 5

Trong cơn mê man, My thấy một vòng tay ôm chặt lấy mình, cảm nhận được hơi ấm từ người đó “ Anh sẽ không để em chịu khổ nữa đâu, mặc kệ em ngoan cố thế nào, anh nhất định không buông tay..”

Họ về đến Hà Nội lúc tờ mờ sáng, trên đường đi Tuấn đã gọi điện đặt phòng chăm sóc đặc biệt, khi đến cổng bệnh viện, đã có người chờ sẵn....Đưa My lên phòng cấp cứu, thấy có điều bất an, cô bé ngày nào chẳng nhộn lên bên anh nữa.....Vì anh, nó đã phải suy nghĩ quá nhiều...Lại một lần nữa, Tuấn thấy ghét hoàn cảnh của mình, nếu anh bình thường thì họ chắc chắn đã là 1đôi..nhưng không, dù có điều gì đi chăng nữa...anh sẽ cố gắng, bé ngốc, em phải tin anh biết không?

Sau khi được các bác sĩ cấp cứu, tình trạng của My cũng tạm ổn định nhưng bác sĩ nói phải ở lại để theo dõi....do bệnh đột nhiên phát tác nên cần phải theo dõi và phải làm 1 số xét nghiệm.....

Đưa nó về phòng bệnh..Tuấn ngồi bên cạnh...khuôn mặt tràn đầy lo lắng cùng yêu thương....Nó như một con Nhím, lúc nào cũng tỏ vẻ mạnh mẽ nhưng thật ra rất yếu đuối, dễ tổn thương, chỉ có cách luôn xù lông để bảo vệ mình..... “ Đừng như thế nhé em, hãy cứ để anh bảo vệ em”

Nó tỉnh dậy thì đã là sáng sớm hôm sau....Nhìn xung quanh thì chỉ thấy 1 màu trắng..bệnh viện..tại sao nó lại ở đây cơ chứ?

Nhớ lại..tối hôm qua, nó đau bụng rồi mọi người đưa lên trạm xá...sau đó hình như có ai bế nó đi, nó thấy, vòng tay ấy rất ấm...suốt đêm qua, nó mơ màng thấy ai đó cứ nắm tay nó mãi....

_Em tỉnh rồi ak? Tuấn mở cửa đi vào tay cầm cà men.....

_Anh....thấy Tuấn nó thấy vui, ngạc nhiên nhưng lại chút gì đó khó xử..

_uh, là anh...

_Sao em lại ở đây?

_Ngốc, hôm qua e xuất huyết dạ dày, Quỳnh gọi điện nên anh tới đó đưa em về Hà Nội chứ sao? Làm gì mà để đến như thế? Em không biết chăm sóc mình ak? Tuấn mắng nó nhưng ngập tràn yêu thương..

_Em.....Mắt nó ngân ngấn nước, không phải do đau.....Trên đời, đâu có ai sinh ra để hy sinh cho người khác chứ, sao hết lần này tới lần khác anh đều vì nó...nếu đêm qua, trên đường đi anh xảy ra chuyện gì, nó biết làm sao.....

_Thôi, anh xin lỗi, đừng khóc nữa....em ăn cháo đi....

Nhìn nó như thế Tuấn thấy lòng đau, nó chẳng bao giờ muốn nợ người khác, nợ tiền bạc để trả nhưng nợ ân tình thì không...Nhưng cũng buồn vì nó coi anh xa lạ quá.....

_Mày tỉnh rồi ak? Con Quỳnh tay xách túi hoa quả đi vào..

Chào anh quay sang nói với Tuấn....

_UH, mới tỉnh, đang ngồi ăn....

_Anh Tuấn cẩn thận quá nhé....Quỳnh quay sang anh cười....

_Thôi anh quay về công ty đi, ở đây có Quỳnh lo cho em rồi...cảm ơn anh...Nó quay sang Tuấn cười yếu ớt..

Có gì đó hụt hẫng trong tim, nó vẫn giữ khoảng cách ấy...

_uh, anh qua công ty..em giữ gìn cẩn thận, nhớ ăn uống đầy đủ, tối về anh thăm em.....

_Vâng.....

Tuấn đi ra, Quỳnh cũng ra theo....

Chợt Tuấn quay lại:

_Chuyện hôm qua, cảm ơn em..nếu em không gọi chắc anh không biết mà đưa My đi.

_Không có gì, chỉ sợ phiền anh thôi..

Hôm qua, anh đi bar với lũ bạn, để điện thoại ở bàn, đưa con gái đi cùng thằng bạn nghe máy, may là em, nếu là My chắc anh nhảy xuống sông cũng không hết tội Tuấn cười

_Thế anh không sợ em nói với nó ak?

_Chắc là không..cảm ơn em nhiều nhé.

_Bé My trông nó cứng rắn vậy thôi, nhưng thật ra yếu đuối lắm....Một lần ngã, lần sau chắc chắn sẽ sợ đau..hơn nữa, với anh, bọn em biết, không phải không yêu mà là nó không tin vào chiếc giấy thủy tinh của cô bé lọ lem....

_Anh.....

_Thôi, anh đi làm đi...có gì mình nói chuyện sau, em vào xem nó ra sao đã..

_Uh, anh đi trước

Quay lại phòng thấy My đang nhìn ra ngoài cửa sổ:

_Nhìn gì đấy, chàng đi rồi...Quỳnh nói nhạo nó

_Mày nói gì hả? ai nhìn anh ta? Nó quay mặt lại, 2 má hồng hồng..

_Chưa đánh đã khai, còn nói gì ai nữa hả nàng?

Hi, 2 con kia đâu Nó vội lảng sang chuyện khác, vốn dĩ chẳng bao giờ nó cãi thẳng được con bạn...

_Tụi nó du lịch rồi, Mũi Né đó..ai như 2 đứa mình....Quỳnh thở dài

_uh, tưởng đi tình nguyện vui ai ngờ lại về sớm như thế này...nó nói giọng tiếc nuối

Rồi như chợt nhớ ra điều gì nó chùng mắt nhìn Quỳnh:

_Mày nói cho tao, tại sao a Tuấn lại đến đó đưa tao về?

Quỳnh ngồi gọt cam, tỉnh bơ:

_Đương nhiên là tao gọi rồi...

_Sao mày lại thế? Tao đã không muốn làm phiền anh ấy nữa

Quỳnh bỏ con dao xuống, nghiêm túc nhìn My...

_Tao hỏi thật mày, lúc ấy còn xe nào chịu về đó nữa.....hơn nữa, cũng là 1 phép thử...mày chê Tuấn ở điểm nào? Anh ấy lại yêu mày như thế? Mày có bắc thang lên trời tìm cũng không ra người như thế...

_Chính vì anh ấy quá hoàn hảo..nên tao không dám..bước tiếp để làm gì khi tao thấy mình không thể chạm vào cuộc sống ấy.....Mý nói giọng đều đều nhưng nó có thể cảm nhận được sự ghen ngào trong đó...

_Cũng không hẳn là như thế..tao nghĩ cái mày sợ là ngày anh ấy rời xa mày? Quỳnh hỏi nó

_UH..tao sợ....một khi đã tổn thương..thì khó có thể chấp nhận tình cảm mới.....

_Mày có nghĩ như thế là không công bằng với Tuấn không? Dù sao đừng vì 1 người mà đánh giá người khác như thế...

_uh..cảm ơn mày.....

Mà đừng báo cho bố mẹ tao nhé..không 2 người lại lo lắng..tao cũng ổn rồi....

uh, tao cũng nghĩ thế..dù sao ở đây cũng có người lo cho rồi Quỳnh cười kiêu rất nham nhở...

_Toàn nói linh tinh, thôi, tao ngủ đây, mấy khi được ngủ có phép thế này....Nói rui nó mặc kệ con Quỳnh.....

Chiều tối, nó đi xuống sân viện cho thoải mái..ngồi dưới ghế đá, nhìn những cơn gió nhẹ thổi nó thấy lòng bình yên..đã rất lâu rồi, nó cố ình bận rộn, cũng không có thời gian ngồi nhìn trời mà mơ mộng như ngày cấp 3 nữa.....gió xuyên qua những tán cây...gió nhẹ nhàng vờn trên tóc.....nó mỉm cười thích thú...

Tuấn tới viện thấy nó ngồi trên ghế đá, cười nhẹ, anh thấy xung quanh như không còn tồn tại..thế giới này chỉ còn 1 thiên thần với nụ cười tỏa nắng...

Đã nhiều lần anh tự hỏi..tại sao lại yêu nó ngay từ lần đầu tiên gặp mặt....Anh chưa bao giờ theo đuổi 1 cô gái nào, ngoại trừ Trang, mọi mối tình với anh chỉ là thoáng qua, tất cả chỉ là trò giải trí...nhưng từ khi quen nó, không khi nào anh thôi nghĩ về nó....nhớ nụ cười, nhớ khuôn mặt bừng bừng..nhớ những lúc nó lặng lẽ một mình.....Anh không thể nào lý giải được cảm xúc của mình.....Ngày anh cho nó quyết định, nó nói xin lỗi, anh đã quay đi và thề sẽ không bao giờ để ý đến nó nữa..sau 3 tháng, ngày nhận được điện thoại của Quỳnh, anh không nghĩ được gì nữa mà vội vàng tới chỗ nó..3 tháng, đã lao đầu vào công việc, tối thì tới vũ trường nhưng không thể nào quên được nó...

Và tối hôm qua, anh đã hạ quyết tâm, dù nó nói gì..anh sẽ kiên nhẫn tới cùng....

_Làm gì mà vui thế? Tuấn bước tới chỗ nó...

_Anh.....nó cũng quay ra nhìn anh...

Em thấy chán nên xuống sân chơi thôi, lâu lắm rồi không rảnh rỗi để ngắm trời...

_Thấy sao rồi, mà em ăn gì chưa?

_Em ổn hơn rồi.....Chắc mai em ra viện thôi, ở đây chán lắm...

_Không được, em về lại có gì thì sao?

_Em hỏi bác sĩ rồi....cũng ổn rồi mà anh, chỉ cần uống thuốc nữa là ok...em tự chăm sóc mình được mà...

_Tự chăm sóc được mà em để thế này à? Em biết anh lo thế nào không hả?

_Em.....

Một khoảng im lặng kéo dài..không ai nói gì, nó biết Tuấn lo lắng, anh không thích sự cố chấp của nó....Nó lấy từ trong túi ra một cái phong bì..

_Anh...nó gọi rồi đưa cái phong bì về phía Tuấn

_Cái gì đây? Tuấn ngạc nhiên nhìn cái phong bì trong tay nó

_Em cảm ơn anh đã giúp đỡ em..đây là tiền đặt cọc viện phí..em định nộp nhưng người ta nói anh nộp rồi....

Tuấn tức giận, ánh mắt anh nhìn nó đầy xót xa...

_Rút cục em coi anh là gì hả My? Em lúc nào cũng cố vạch ra 1 cái ranh giới với anh..có bao giờ em nghĩ đến cảm nhận của anh không?

Nói rồi Tuấn quay đi, để lại nó một mình ngơ ngác ở ghế đá.....chẳng bao giờ anh nói nặng lời với nó...anh ấy tổn thương....một người như Tuấn sẽ không dễ nói những gì ở trong lòng ra...nó thấy có gì đó mát mát chảy dài trên má...nó linh cảm, nếu lần này để anh đi, sẽ không thể có 1 lần nào nữa...1 lần là quá đủ rồi...nó không thể suy nghĩ, đắn đo mãi được...cuộc sống này chẳng có gì chắc chắn được.....tìm được người yêu mình, thương mình rất khó...vậy tại sao hết lần này đến lần khác, nó để anh đi? Ai dám chắc sau này nó sẽ không hối hận..chỉ 1 điều nó chắc chắn...nếu lần này, để anh đi, trái tim sẽ rất đau...

Nó vội chạy theo anh...đuổi mãi tới chỗ để xe..nó thấy 1 bóng dáng lẻ loi như lạc lõng trong bóng chiều....

Vội vàng ôm chặt anh từ phía sau....giọng nghẹn nghẹn như toàn nước mắt..

_Em sai rồi, anh đừng đi...đừng bỏ lại em nữa.....

Tuấn dừng lại, đôi tay nhỏ bé gấu gao ôm chặt anh, đôi tay run rẩy, anh thấy nó đang cố gắng.....giữ anh lại..... ..

Tuấn gỡ tay nó ra...nó sững sờ..chẳng lẽ tất cả đã muộn sao?

6. Chương 6

Nhìn khuôn mặt nó..Tuấn khẽ cười...cuối cùng, anh cũng đợi được, cô nhóc bướng bỉnh đã đi về phía anh....

_Sao lại khóc rồi? Tuấn nhìn nó mắt ngân ngấn mà khó hiểu..

_Thế sao anh lại bỏ tay em ra? Anh không cần em nữa? Nó nghẹn nghẹn..

Tuấn bật cười:

_Ngốc! Ai bỏ em đi...anh không bỏ tay em ra sao quay lại ôm em được....

Nói rồi không đợi nó phản ứng, Tuấn kéo nó vào lòng ôm chặt....cảm giác trái tim ấm áp và yên bình....vậy là từ nay, cậu sẽ không còn cô đơn...con đường ấy đã có nó cùng đi....

Nó dựa vào lồng ngực ấm, cảm nhận mùi bạc hà nhẹ nhàng từ anh...khẽ mỉm cười, nếu nó dừng cảm quyết định, cả 2 sẽ không bị dằn vặt lâu như thế, nó đã hạnh phúc sớm hơn...nhưng mãi mãi, không có gì là quá trễ.....nếu trễ, chỉ là vì không làm.....

Trong gió chiều, hương ngọc lan nhẹ thoảng khắp không gian.....mùi hương nghe nhàng quyện vào lòng 2 người....phút giây ấy, đến mãi sau này, nó vẫn cảm thấy thật kỳ diệu..tất cả như dừng lại, chỉ có nhịp đập của trái tim.....lòng bình yên như tìm được bến đỗ sau những tháng ngày chông chênh.....

Trên phòng bệnh...

Nó đang ôm laptop của Tuấn chat với mọi người, trong khi anh ngồi gọt cam cho nó ăn, sau khi đã ép nó ăn xong bữa tối...

MyMy: Hi, con quỳ...đi chơi vui không?

Hạnh tami: Vui lắm mà ak, hehe, ở đây đẹp dã man, nắng vàng, biển xanh thiế mỗi chàng thôi ;))

MyMy: thế cổ mà kiếm chàng đi nhé..kiếm về bắt cóc về đây luôn...để ta duyệt cho..

Hạnh tami: oà, ai dám..có bắt cóc được cũng chẳng dám mang về, mấy chị cướp của em thì sao?

MyMy: Không ngờ mà đánh giá tụi tao thế, đã thế, sau này mà dẫn về 1 thằng bọn tao cướp 1 thằng, 2 thằng cướp 2...dẫn bao nhiêu cướp bấy nhiêu..há há, lúc ấy bọn tao đỡ mang tiếng oan.....

Hạnh tami: Con kia..mày dám thế hả? Mày có tin tao cướp ngay bạch mã hoàng tử của mày không?

Nhìn nó cười ngặt nghẽo, Tuấn khó hiểu hỏi nó:

_Sao đấy? chuyện gì mà cười như trúng số thế kia...

Nó vẫn chưa hết cười, tay vẫn gõ phím:

_Con Hạnh bảo khi về sẽ cướp bạch mã hoàng tử của em đi...

Tuấn đang uống cốc nước mà sặc.....

_Anh sao za? Nó mở to đôi mắt ngây thơ nhìn anh..

_Sao tự dưng Hạnh nó lại nói thế?

_Haha, thì em bảo: nó dắt người yêu về thì tụi em cướp, nó sợ thua thiệt nên nói thế thôi.....

Tuấn à một tiếng ra vẻ đã hiểu, rồi dùng đôi mắt gian gian nhìn nó...

_Anh định làm gì? Nó nhìn Tuấn mà thấy ghê ghê

Sao em dám trước mặt anh mà nói sẽ đi của người khác hả?

Tuấn tới chọc nó, nó cười ra nước mắt:

_Em xin lỗi, anh tha em đi, em đùa thôi mà....bỏ em ra.....

_Nhớ chưa? Tuấn nhìn nó mà nén cười

_Dạ, em nhớ rồi ạ....

Nó thoát khỏi vòng tay Tuấn rồi trở lại cái laptop...

MyMy :“ bạch mã hoàng tử” bảo mày cướp thoải mái đi_ nó chém gió, thì Tuấn có nói thế đâu...

Hạnh tami: sặc, anh Tuấn ở đây ak?

MyMy: uh, đi làm về là vào viện á...

Hạnh tami: tao hỏi thật, quyết định rồi ak....

Nó nhìn người bên cạnh, cười khẽ, hôm nay, cười nhiều quá rồi.....

MyMy: Uh, suy cho cùng, đáng ra tao phải làm thế lâu rồi.....

Hạnh tami: chúc mừng nhé..tao nghe con Quỳnh kể chuyện rùi, người yêu mày như thế trên đời này sợ không có người thứ 2 đâu...

MyMy: thế chúng mày là bạn ai đấy? sao toàn thấy bệnh người ta ý..mày nói nữa, anh ấy phồng mũi chết giờ đây...

Nó liếc nhìn thấy Tuấn đang nén cười

Hạnh tami: ơ, thế vừa nãy nói gì ông ý đọc được hết ak?

Mymy: không..chỉ từ đoạn mày nói: “Mày có tin tao cướp ngay bạch mã hoàng tử của mày không?” thôi...

Hạnh tami: sặc, My ơi, mày giết tao đi...sao mày không nói sớm...

Ở nơi xa nào đó, có 1con bé đang ngồi trong phòng nhìn cái laptop rồi đâm đầu vào gối....ở nơi này, có 2 người ngồi cười thoải mái.....

2 ngày sau, nó được ra viện, mọi thứ khá ổn chỉ có Tuấn là lo lắng quá..nó chỉ cười, được một người quan tâm tới mình như thế thật là hạnh phúc...

Từ sau kỳ thi cuối học phần kết thúc, nó xin bố mẹ cho ở trong ký túc xá, dù nhà nó cách trường chưa tới 20km nhưng chương trình học và hoạt động quá nặng khiến cho việc về nhà không tiện lắm....

Nhà nó ở ngoại ô Hà Nội...nơi nó sinh ra và lớn lên, là 1 vùng quê thanh bình...ở đó, vẫn có tre, có những triền đê dài, có bãi bồi bên sông Hồng.....khác hẳn với vẻ nhộn nhịp ồn ào trong nội thành.Nó không thích cuộc sống quá tĩnh lặng nhưng cũng không thể hòa nhập với cuộc sống về đêm của thành phố.Nên nó chọn cách cân bằng...Ngành nó làm, không thể xa rời sự náo nhiệt của thành phố, trực tiếp liên quan đến ngành giải trí, có nhiều thứ nó phải cố gắng ép mình thích ứng, đã có người dạy cho nó, không phải sự thật nào cũng tốt, đặc biệt với ngành này, 1 người quản lý giỏi là 1 người phải làm cho công chúng thấy, lời họ nói ra đều là sự thật, với nó, đó là sự khập khiễng lớn nhất với con người nó...Ở nhà, nó có thể vô tư cười nói, chạy nhảy, vô tư ăn uống ngoài những quán ven đường, nó hoàn toàn tự do...Nhưng ở đây, nó phải giấu đi cảm xúc của mình..nó ghét người ta hiểu được con người nó..không hiểu tại sao nó phải làm thế, nhất là từ khi nó nhận lời tạm thời quản lý clb S.E.I, mọi người đều nghĩ một con bé 19 tuổi, gia thế không có mà làm quản lý cho 1 câu lạc bộ người mẫu, thử xem nó làm được những gì, hay chỉ vì quen biết, rồi clb ấy sẽ bị nó dẫn dắt tới đâu...

Nó biết những ánh mắt nhìn nó, vì thế nó cố gắng làm tốt công việc của mình, luôn hòa đồng với anh chị em trong câu lạc bộ...

Nhưng khi ở trường nó lại là 1 con bé lạnh lùng..nó đã quen với việc lạnh lẽo trên giảng đường..chỉ khi trước 3 con bạn thân, nó mới là chính mình...

My là 1 con bé nhiều mặt, hay nói chính xác, nó cố mang ình nhiều vỏ bọc....rất ít người nhận ra con người thật của nó...

Nó với Tuấn, có thể là duyên số..khi lần đầu tiên gặp mặt, nó đã bộc lộ ra cái vẻ yếu đuối của nó, cái mà nó muốn chôn sâu..nó không muốn ai đó nhận ra Hà My đã từng yếu đuối.....

Từ lần đầu gặp Tuấn nó bị ấn tượng bởi sự bất đồng...My luôn có linh cảm mãnh liệt hơn người khác và với nó, sự đánh giá con người từ cái nhìn đầu tiên luôn khá chính xác

Cái nhìn đầu tiên, nó thấy ở Tuấn sự cao ngạo, sự bất cần, một phong thái của 1 kẻ luôn được săn đón, một người cao cao tại thượng.....

Nhưng qua mấy câu nói, nó cảm nhận được sự quan tâm của anh với nó

Và nó có 1 bí mật, mà đến giờ anh vẫn không biết.....nó luôn luôn tin vào thứ gọi là định mệnh, và có người đã nói rằng: người con trai đầu tiên cùng nó đón giao thừa sẽ là 1 người gắn liền với cuộc đời nó.....

Điều này, có lẽ, 1 lúc nào đó, nó sẽ nói cho anh..nhưng không phải bây giờ....

Ngồi trên xe của Tuấn, nó nhìn sang 2 bên đường..cũng đã gần 1 tháng xa Hà Nội rồi, đôi khi cũng thấy nhớ sự ồn ào ở đây.....có thể là 1 thói quen....

Về đến ký túc xá..anh đưa nó lên phòng.Vẫn trong thời gian nghỉ hè nên ký túc xá vắng ngắt phòng chỉ có nó và 1 bạn nữa, nhưng cô bạn đã đi làm thêm rồi..

Đặt đồ của nó lên giường, Tuấn nói:

_Nghỉ chút rồi anh đưa em đi ăn...

_Em xuống cangtin mua đồ cũng được mà anh...anh cũng mệt rồi..

__Mới ôm dậy em không được bướng __ Tuấn nhéo mũi nó nói yêu __Hơn nữa, em có định cho anh ăn cùng không đấy?

__Sao bây giờ em mới biết anh gia trưởng nhỉ? Nó giả vờ thờ dài....

__Hối hận hả nhóc? Anh cười...

__Hối hận chết đi được ấy....nó nháy mắt tinh nghịch..

Nhìn khuôn mặt của Tuấn trầm lại mà nó cố nhịn cười, anh là thế, dù biết bị nó đùa cợt nhưng vẫn tỏ vẻ oan ức....

__Thôi, đi ăn anh ơi, em đói rồi....

Nói rồi nó kéo anh đi, lòng thấy ấm áp....

Trên đường đi, nó khẽ hát theo giai điệu bài hát vang lên trong xe....Chẳng biết vô tình thế nào, loa đang phát bài “ Họa mi tóc nâu”

Nó thích thú hát theo:

Vì tia nắng thấp lên mùa xuân

Từ mùa xuân êm đềm em hát

Và em hát lúc tuổi còn thơ

Tuổi còn thơ em biết mơ mộng

Em, họa my yêu dấu hay mộng mơ

Hay, e ấp như ngày còn thơ..

Em, tình yêu đến như còn ngủ mơ.

Nên, em vẫn là người bơ vơ....

Nó nhí nhảnh hát bài này mà Tuấn phì cười, giờ anh mới biết, nó còn có bộ mặt trẻ con như thế.....

1 người năng động trong công việc, 1 người yếu đuối trong tình cảm, 1 người rất hay nháo với bạn thân, 1 người lạnh lùng với những thứ xung quanh và 1 người như trẻ con.....Anh dần dần càng muốn khám phá, rút cuộc, Mỵ còn có bao nhiêu biểu hiện mà anh chưa biết....

Nghĩ thế Tuấn thích thú cười...anh sẽ dần tìm ra thôi, thời gian còn dài mà....

__Anh đang nghĩ gì thế? Mỵ khó hiểu nhìn Tuấn__ tự dưng cười 1 mình là sao?

__Anh thấy em trẻ con__ Tuấn nháy mắt cười với nó

Nó xì 1 tiếng kiểu còi thường:

__Em lại tưởng anh có phát hiện gì lý thú...19 tuổi không trẻ con thì già sớm làm gì>Ai như anh ý, 20 tuổi mà lúc nào mặt cũng lạnh băng...

__Đấy gọi là trưởng thành ngốc ạ....anh mà cười như em, nhân viên của anh coi anh ra gì nữa.

__Xì, kệ anh.....

Nói rồi nó quay mặt ra ngoài tiếp tục ngắm nhìn những hàng cây xanh mát...Hà Nội, không phải đoạn đường nào cũng có cây xanh....có lẽ, Thanh Niên là con đường hiếm hoi như thế....

Tuấn đưa nó tới nhà hàng Ngọc Lan..nhà hàng xây dựng theo kiến trúc phương tây, tường nhà để nguyên màu gạch và dưới tầng 1 còn 1 cái lò sưởi nữa....

Nó khoác tay Tuấn bước vào:

__oa, nhà hàng này đẹp anh nhỉ? Em thích phong cách này..kiến trúc Pháp....Nó nói nhỏ chỉ đủ cho Tuấn nghe..

Chọn 1 bàn ở trong góc nhà hàng, Tuấn hỏi nó..

_Em thích Pháp ak?

Đương nhiên, nơi đầu tiên em muốn đặt chân đến khi 25 tuổi là Provence....Vùng thiên nhiên hoa lớn nhất thế giới đó.....nhất là hồng nhung ở đó Nó nói với ánh mắt sáng ngời

_Sao anh tưởng em không thích hoa hồng? Tuấn nghi ngờ hỏi nó

_Á.....Nó lấy tay bịt miệng như nói hổ.....

_A, hóa ra lúc trước em lừa anh ak? Tuấn như nghĩ ra điều gì..lần đó tự dưng nó nói với anh là không thích hoa hồng để anh không dám tặng nó hoa hồng nữa...

hì nó cười trông rất ngố_em không làm thế, sao chắc chắn là ai tặng hoa em được?

_Quý con..không ngờ anh vẫn bị em cho vào tròng...

Lần này thì nó cười lớn:

_Anh nói kiểu gì đó, em làm gì mà anh bảo em cho anh vào tròng..bộ em dụ dỗ anh gì ak>

Mặt Tuấn đỏ bừng, không ngờ nó còn nói kiểu đó được....anh hết cách với nó thôi....May thay, người phục vụ tới:

_Anh chị gọi gì ạ?

_Cho anh 2 cháo bào ngư, thế thôi....

_Ồ, anh ơi, em không ăn cháo bào ngư đâu..cho em cháo sườn được rồi....Nó vội cướp lời.

Dạ vâng ạ, 1 cháo bào ngư 1 cháo sườn ạ anh phục vụ ghi vào cuốn sổ nhỏ...

_Vâng, cảm ơn! Nó mỉm cười..

Anh phục vụ đi rồi, Tuấn nhìn nó:

_Em không ăn được bào ngư ak?

_Em không ăn được hải sản....

anh xin lỗi không hỏi em trước tuần ấy nấy..

_Có gì đâu, anh chỉ muốn thăm hỏi cho em mà... nó cười trấn an anh....

Ăn xong bữa trưa, Tuấn đưa nó tới nhà hàng của anh...

Nhà hàng mang tên Shine....

Được xây dựng theo kiểu 1 nhà hàng cao cấp, có quầy bar và phục vụ các đồ uống nhẹ kèm bánh ngọt của Pháp...bên trong nhà hàng có đặt 1 chiếc dương cầm trắng để cho khách hàng có thể chơi, hoặc một số dịp đặc biệt có mời nghệ sĩ dương cầm tới....

Lần trước, khi chúng nó tới, chưa có cây dương cầm này....

Nó ngồi trước quầy bar:

Anh pha sinh tố cho em nhé Tuấn bảo nó..

Rất hân hạnh khi được ông chủ đích thân pha chế nó nhún vai, giọng nói pha chút hài hước..

_Quý cô muốn dùng loại gì? Tuấn nhại theo giọng nó..

Nó sực sặc vì nhin cười, quay ra thấy nhân viên đang nhìn 2 người:

_Anh làm mọi người để ý kìa.....em chỉ thích bơ thôi, vừa ra viện cũng không ăn được mấy thứ kia...

_Đợi anh chút, có cho em sau 5phút...

Tuấn nghiêm túc lại, rồi đi ra sau quầy bar, bảo anh chàng phục vụ tạm đi ra.....

Nó nhìn anh làm mà thấy thật hạnh phúc....một người yêu quá chu đáo và ngọt ngào.....

_Đến rồi đây....Tuấn vui vẻ mang cho nó...

Nó nhận lấy cốc sinh tố:

_Ủa? anh không dùng gì ak?

_Nhìn em anh no rồi....

Nó đỏ mặt, tự dừng lại đi trên nó, vờ tức giận:

_Anh có để cho em uống không hả? lại còn nói thế nữa ...

_haha....Anh tưởng em không biết đỏ mặt nữa? Tuấn cười lớn

_Anh...nó trợn mắt nhìn Tuấn....

_Thôi, anh đùa mà, em uống đi....

Rồi anh gọi phục vụ mang đến 1 cốc café.....

Đang trò chuyện vui vẻ thì nó thấy 1 người con gái ủa đến, khoác tay Tuấn:

_Anh, sao dạo này không tìm em?

7. Chương 7

Nó nhìn kĩ, đó là 1 người con gái xinh đẹp, mặc 1 chiếc váy màu tím sang trọng, mái tóc dài uốn xoắn, trang điểm khá đậm.Nó ngán ngẩm, chắc là người tình xưa.....

Tuấn giằng tay cô ta ra:

_Cô tự trọng 1 chút được không?

Cô ta ngạc nhiên:

_Anh nói gì vậy? Lúc trước em vẫn thế này còn gì?

Tuấn nhếch môi, tạo 1 nụ cười châm chọc:

_Lúc trước...còn bây giờ thì không....

Cô ta cũng cười nhạt, nhìn sang nó:

_Vì con nhỏ này ak? Em thấy nó cũng chỉ bình thường thôi..

Tuấn giận dữ:

_Tôi cấm cô nói đến cô ấy..cô không có tư cách....

Nó chẳng nói gì, vẫn nhìn 2 người, rồi nó ngán ngẩm nói:

_Chị ngồi xuống nói chuyện đi, đứng nói chuyện chẳng hay ho chút nào..người ta lại có chuyện để bàn tán...

_Cô...cô ta nhìn nó hậm hực

Nó quay ra gọi phục vụ:

_Em cho chị này một cốc chanh nhiều đường nhưng nhớ thêm muối, cần thận chua nhé..

Nó nhìn cô ta cười nhạt.....cô tưởng tôi dễ chơi sao....dù cả đường hay muối, tôi cũng không nản đâu.....

_Giới thiệu đi anh Tuấn, em cũng muốn xem cô bé này lợi hại như thế nào mà giữ chân được anh...

Nó nhìn Tuấn, chờ xem anh nói gì...cũng khá thú vị, đang nghĩ không có gì để quây thì cô gái này lại xuất hiện, đúng là hợp ý nó mà.....chẳng ai biết, trong nó còn 1 chút devil....

_Hà My, người yêu tôi.....Còn đây là

Nó cắt ngang:

_Khỏi, em biết mà....Hạ Ngọc Lam, người mẫu độc quyền công ty anh.....

Cô gái mỉm cười:

_Ít nhất cô biết tôi _ cô à đang nghĩ chắc nó biết mình vì độ nổi tiếng...

Nó nhàn nhạt đáp lại:

_Đương nhiên, người tình khi xưa của anh Tuấn, tôi biết không thiếu 1 ai....

Cô à trốn mắt nhìn nó, còn Tuấn thì phát sắc vì đang uống cà phê, trong khi nó vẫn bình thản uống sinh tố...Anh còn sợ nó sẽ bị Lam khó dễ ai ngờ từ khi đi vào, chỉ có nó khi dễ người ta.....Anh thích thú ngồi xem, càng ngày càng khám phá ra nhiều thứ ở nó....

_Sinh tố này ngon quá nha, lần sau lại làm cho em nhé anh.....Nó ngọt ngào nói với Tuấn làm Ngọc Lam phát điên.....

Lấy lại phong thái của mình, Ngọc Lam dò xét My...một cô gái bình thường, ăn mặc giản dị, chỉ được đôi mắt to, đen láy, đáy mắt sâu....tại sao Tuấn lại yêu cô ta được, hay anh chỉ muốn đổi gió? Cô ta tươi cười:

_Anh Tuấn quen My lâu chưa?

_Gần nửa năm anh nhỉ? My hỏi lại Tuấn.

_uh..nhanh thật, thế là anh chưa em cũng nửa năm nhỉ? Tuấn cười nhìn nó

_Anh lại nói gì kì.....À, cái ảnh hôm đó đâu anh? My làm lơ người nào đó.....2 người vẫn nói chuyện hết sức tự nhiên.....

_Đây, anh làm màn hình này.....Nói rồi Tuấn đưa ra cho nó xem....

_Haizzz, chẳng ngờ anh vẫn còn nó cơ đấy.....

Ak, Xin lỗi chị Lam nhé, tôi quên mất _ nó giả vờ đáng trí quên mất

Tuấn nhìn nó khó xử, vừa mới nhận lời làm người yêu cậu mấy ngày lại xảy ra chuyện này...chẳng biết nó nghĩ sao nữa, nó càng tỏ vẻ bình thường anh càng sợ..Nó luôn thế, chẳng ai biết nó nghĩ gì...đeo mặt nạ là sở trường của nó....

Nghĩ lại khoảng thời gian qua, 6 tháng, 1 kỷ lục mới cho anh, đến giờ phút này anh cũng không tin được mình đã theo đuổi 1 người cả thời gian dài như thế....Trước kia, với Tuấn, con gái _ chỉ là 1 trò chơi, chưa 1 ai _ trừ người yêu đầu tiên, qua được 3 tháng, mà giờ đây, lại dùng 6 tháng để theo đuổi..lũ bạn cậu mà biết được thì, cái danh hiệu sát thủ còn đâu nữa....Tuấn cười khổ..

Giờ đây, chỉ biết người con gái bé nhỏ trước mặt đây là tất cả với cậu, nếu có ai đó hỏi cậu yêu My vì điều gì chính cậu cũng không trả lời được....

Yêu chỉ đơn giản vì cô ấy là My.....

Thằng bạn thân vẫn nói, có hay không cần mở 1 buổi tụ tập để chia tay cuộc đời phong lưu của Tuấn, cậu chỉ cười : may be.....

Nhìn 2 người nhìn nhau như thế,biết không thể chen giữa, cô người mẫu tự bỏ đi trước khi quãng lại 1 câu:

_Chị chờ 1 kỷ lục mới của em đó My ạ, dù cho 6 tháng đã là 1 thành tích....

Nó nhún vai:

_Sẵn sàng thôi chị, chỉ sợ cái kỷ lục đó còn đủ dài để không có người có thể xen vào giữa.....

Cô à đi rồi, nụ cười trên môi chợt tắt, nhìn Tuấn với ánh mắt đầy sát khí:

_Anh được đấy, để em ý tìm suốt cơ đấy.....nó nhại lại cách nói của Ngọc Lam

Thì em cũng đâu có vừa, lịch sử của anh bị em thấu tóm hết rồi còn gì nữa Tuấn nháy mắt trêu My..

_Không dám đâu, em phải biết người biết ta để đề phòng chứ nếu không hôm nay em thua 1-0 rồi còn gì....Nhưng, công nhận, cô ấy xinh thật anh nhỉ? Nó nói móc...

_Đành chịu thôi, anh bị cô bé xấu xí này lấy mất trái tim rồi, người khác có xinh đến đâu cũng đành chịu thôi....Tuấn tỏ vẻ cam chịu...

_Cho anh chết này, dám bảo em xấu á...My vút đồng khăn ăn trên bàn vào mặt Tuấn..làm cậu né tránh đến chỗ....

Mấy nhân viên thấy thế chỉ biết trở mặt lên kinh ngạc, ông chủ của họ, cho dù trẻ tuổi nhưng rất lãnh đạm, nhất là với các cô bạn gái trước đây, chưa ai dám mắng thậm chí, đánh cậu như cô bé kia.....họ chỉ biết thở dài, đây có được gọi là “ quả báo” không nhỉ?

Nó với 3 con bạn chạy vội ra cổng, định rủ nhau đi trà sữa..thì thấy quanh cổng trường tụ tập 1 đám nữ sinh , những tiếng trao đổi ồn ào cả 1 góc.....

Khi chúng nó tới gần đám người thì nghe thấy tiếng bàn tán:

_Nhìn đẹp trai quá mà ạ....

_Trời ơi, xe đẹp....

_Quen bà Mai ak, chắc bồ..

_Không biết, chưa nghe nói bao giờ....

Tụi nó cười, chắc lại 1 cây si nào đó muốn thể hiện...

Lướt qua đám người, chợt con Trà dừng lại:

_Khoan My, ông Tuấn đi xe gì....

_Tao không rõ lắm, hình như của BMW.....

_Đợi chút.....tao nhìn cái biển số xe quen quen, hình như lần trước ông ý đón mình bằng xe đó....

Đứng đây đợi nhá nói rồi nó lanh chanh đi về phía đám đông...

Trà lách vào đám đông..thì thấy bà chị Mai đang bắt chuyện với Tuấn, còn anh chàng thì vẫn nhìn vào trong cánh cổng...

_Ah, anh Tuấn..hôm nay rảnh thế, đón ai đây nhỉ? Nó tự nhiên cất tiếng hỏi....

Tuấn cười khi thấy nó:

_Đương nhiên là đến đón các người đẹp rồi....

_Đón các người đẹp hay đón 1 người nào đó thế?

_Ồ thì đón một rồi tiện đón luôn bọn em.....Thế Người đẹp của anh đâu rồi....

Kinh thế cơ đấy.....đứng ở ngoài kia.... Trà chỉ hướng My đứng

_Đợi anh rồi đưa mấy em đi chơi luôn....

_Thôi anh, anh đưa nó đi, bọn em không làm kỳ đà cản mũi đâu....khi nào rảnh hậu tạ bọn em là ok.....

Tuấn cười:

_Đơn giản thôi.....Anh đi trước nhé..

Nói rồi Tuấn lên xe, đi về phía My.....Tiếng còi xe làm nó phải quay đầu lại:

_Người đẹp, lên xe đi.....

_Trời, anh rảnh nhỉ?

_Thời gian cho người yêu anh chưa bao giờ thiếu....Tuấn nháy mắt..

Nó lên xe:

_Lần sau em đà nghị anh đi xe máy đi. em chưa muốn nổi tiếng ạ.....

_Ồ, bụi.....Tuần cười trêu nó...

_Thế anh đi mà dùng 4 bánh đón em khác nhé...Nó nói dối

_Thôi, anh đùa mà.....

_Anh biết em mà, với lại ồn ào như thế, người ta lại kêu em câu được rùa vàng....Nó là lừa....em chưa muốn thành cái bia ấy cô em của anh.....

_Ah, oan anh..làm gì có em nào.....

_Có em nào hay không thì anh biết..nhưng cẩn thận đấy.....em không hiền đâu...

_her, sao bây giờ anh mới biết em đánh đá nhỉ?

_Hối hận ak? Còn kịp đấy....

_Không.....làm gì có ai có người yêu đa tính cách như anh...vui còn không kịp.....sao phải hối hận.....

_Từ trước tới giờ không hiểu tại sao nhiều người đổ anh thế, hóa ra là do tài nịnh.... Nó gạt gù tỏ vẻ hiểu biết....

_Hahah, phát hiện lý thú quá đấy.....

Học viện ngân hàng....

Vừa đến trường thấy 3 con bạn yêu quái nó chạy đến hỏi...

_Ê, hôm qua tụi mày mua được gì không?

Không 3 con đồng thanh....

_Sao?

_Ở quán trà sữa bàn bạc xem bắt lão Tuần nhà mày làm gì.....

_Tự đứng lại ngồi để tính toán.....

_Ak, mày đi gặp bạn bè ông ý chưa? Quỳnh hỏi

_Có đi mấy lần? sao?

_Có tên nào gần bằng lão ấy không, tìm cho tụi tao...chúng nó mắt chớp chớp nhìn My....

Mắt tròn tròn nhìn 3 con yêu quái, tụi nó cũng không phải là loại ham trai đẹp đến mức cuồng...

_Why?

_Hi hi, nhìn mày ngưỡng mộ....Hạnh cười ngốc nhìn nó.....Hôm qua nhìn thấy ánh mắt tụi nó nhìn mày tao sướng quá ý, nhìn ghen tị thấy rõ.....hahah, giá mà mình cũng như thế.....

COn điên nó lấy quyển sách đập đầu con bạn_ Sướng gì mà sướng, làm bia cho bọn nó ngắm, khéo chúng nó lại nói mình hám tiền, từ lần sau, bắt lão ý đi 2 bánh đến đón.....

_MY ơi, sao mày có thể? Trà kêu ai oán...thế thì làm sao tụi tao ké được đấy..

_Lúc ấy rồi hăng tít.....

Có đôi lúc, thấy mọi chuyện như cổ tích....về 1 cô bé lọ lem và hoàng tử nhưng ai biết được, cuộc đời mà....đâu có thể?

Sóng yên biển lặng, chẳng qua để đón một cơn bão mới.....

8. Chương 8

Cafe Shine.....

_Sắp tới em được nghỉ thi học kỳ đúng ko? Tuấn hỏi My

_Uh, thi xong rồi em có khoảng 1 tuần.....

_Anh phải vào Nha Trang dự lễ khánh thành resort, em đi cùng anh nhé...

Nó cười :

_Thích thế, nhưng anh đùa ak? Em đi với anh làm gì.....

_Hỏi lạ thế, đi cùng anh thì sao? Tuấn nhún mày không hiểu..

_Em.....

Tuấn nhìn nó, rồi nghĩ ra điều gì, anh bật cười:

_Có thể rủ thêm mấy cô bạn của em đi nữa....

Mắt nó sáng lên:

_Thật ak.....

_Anh đã nói dối em bao giờ chưa?

_Nhưng.....

_KHông nhưng gì cả....chẳng mấy khi có cơ hội, sợ đến lúc em muốn anh đưa đi anh cũng không có thời gian ấy...giờ anh chủ động thì hưởng thụ đi..không sau này lại trách anh là vô tâm...Anh cưng chiều nhéo mũi nó...

_Đau em..hì, ok....cứ thế đi.....

Chợt có tiếng điện thoại vang lên, nhìn số, khuôn mặt anh bỗng lạnh lùng hẳn....

_Ngồi ngoan nhé, anh đi nghe điện thoại.....

NÓ nhìn anh khó hiểu, từ trước tới giờ, anh chẳng bao giờ ra ngoài nghe điện thoại, nhìn bóng dáng anh đi ra ngoài, nó chợt có linh cảm về điều gì đó..phải chăng, sẽ có sự thay đổi?

_Alo...

_Em đây.....

Khi nhìn dãy số gọi đến, anh đã biết là Thảo.....2 năm rồi, từ ngày ấy, cô vẫn ở Canada..không liên lạc..anh chỉ biết thông tin về cô qua đứa bạn....Nếu là lúc trước, anh sẽ chờ mong cuộc điện thoại này biết bao..nhưng bây giờ, nó chẳng qua chỉ là hạt cát gợi lại quá khứ anh đã muốn quên.....

Uh anh hờ hững...Có chuyện gì không?

Đầu dây bên kia nói với giọng trách móc:

_Sao anh lại nói với em như thế?

Tuấn cười nhạt:

_Thế em bảo anh phải như thế nào? reo lên như trẻ được kẹo ak?

_Em..không phải thế.....

Một lúc sau cô ấp úng nói:

_Mai em về nước.....

Tuấn chẳng nói gì.....

Anh với Thảo quen biết nhau từ bé, rồi yêu nhau trong 1 thời gian khá dài.....anh đẹp trai tài giỏi, cô xinh đẹp dịu dàng, hai nhà lại môn đăng hộ đối....Hai người cùng nhau sang Úc học, rồi về nước, tình yêu ấy cứ nhẹ nhàng nhưng cũng rất sâu sắc, cả hai đã từng tính tới chuyện đám cưới nhưng...2 năm trước, Thảo chợt ra đi chỉ vì 1 người khác.....Anh hụt hẫng....cảm giác bị phản bội luôn dằn vặt anh...

Vì thế, Tuấn chẳng còn tin vào thứ gọi là tình yêu nữa, tình cảm chẳng qua chỉ là 1 trò chơi.....Từng mỗi tính đến rồi đi như cơn gió thoảng...suốt 2 năm trời.....đến khi gặp My.....nghĩ đến cô, anh nở 1 nụ cười dịu dàng.....

_Ai đó anh? Thấy anh vào My ngẩng đầu lên hỏi:

_Ak, 1 đối tác bàn chuyện làm ăn mà....

Anh không muốn My phải bận tâm về chuyện cũ, cô chấp nhận anh đã quá khó khăn rồi, giờ nếu thêm chuyện này thì chắc cô lại lo lắng..nên anh không nói thật..

My cười khẽ rồi tiếp tục nhìn vào cốc sinh tố của mình.....anh đã không nói thật.....

Nhưng....Anh đâu biết rằng, lời nói dối đầu tiên cũng là báo trước cho sự đổ vỡ trong tương lai....

9. Chương 9

Gạt chuyện đó sang 1 bên, My chẳng muốn nghĩ nhiều nữa..vẫn là câu cũ...những thứ là của mình sẽ mãi mãi là của mình.....

Đến trường, gặp được mấy con bạn.....nó lại cười tươi:

_Lũ yêu quái..có tin vui này....

_Hả? Gì..có chắc là vui không?

_Không vui không lấy tiền?

_Gì hả mày? bộ mày trúng số ak? Hạnh nhìn nó mắt sáng lên...

_Coi như thế đi....

_Thế nào, nói luôn đi, sốt ruột quá _ Trà vội vàng....

_Ềm..tình hình là có người tốt bụng đài thọ cho tụi mình chuyến đi Nha Trang 3ngày...

_Hả? Cả 3 con mắt chữ O mồm chữ A nhìn nó _ chuyện may từ trên trời rơi xuống sao?

_Coi thế cũng được á!

_Không nói cũng biết, ông Tuấn nhà mày chứ gì...lại rủ mày không được nên phải kéo thêm mấy cái bóng đèn là tụi tao..

_Hâm ak, đi chơi thôi, tiện thể anh ấy có việc trong đó...Mấy khi....

_Nếu mày đã nói như thế thì.....cảm ơn dùm nhé _ cả 3 đồng thanh..

Đúng như kế hoạch, mấy hôm sau 4 cô gái và 1anh chàng kéo nhau tới resort Nam Hải...resort do tập đoàn Sk xây dựng gần biển Nha Trang...Được xây dựng dựa trên kiến trúc Pháp, có hệ thống biệt thự và khách sạn cùng với khu vui chơi cho thiếu nhi, khu tập thể hình, cùng 1 trung tâm mua sắm, và 1 sân khấu ca nhạc...Thực ra khu resort này có vẻ giống 1 khu đô thị hơn.....

Khi đi tới khu bể bơi chợt có 1 người đàn ông trung niên vội vã chạy tới:

_Cậu Hai, không biết cậu tới hôm nay, tôi tưởng hai ngày nữa cậu mới qua...

Tuấn cười:

_Chú không cần khách sáo thế, cháu đưa bạn tới...

Để cháu giới thiệu, My bạn gái cháu với bạn của cô ấy....Còn đây là chú Bách, quản lý khu resort này...

My để ý người đàn ông này, khoảng hơn 40 tuổi, dáng vẻ đạo mạo phong thái tự tin nhưng đối với Tuấn có vẻ rất cung kính...Tuấn nói nhỏ vào tai nó : “ Chú Bách theo ba anh lâu rồi, trước kia ở tổng công ty, khi bắt đầu xây dựng khu resort này thì chú vào đây giám sát rồi quản lý luôn....

My vui vẻ đưa tay ra bắt:

_Rất vui được gặp chú, cháu là Hà My....Những ngày ở đây mong chú chiếu cố nhiều ạ!

_Chào cô, mong mọi người có những ngày vui vẻ ở đây.....

Rồi chú quay sang nói với Tuấn:

_Tôi đã chuẩn bị chỗ, biệt thự riêng của gia đình...

_Vâng, cháu biết rồi, chú cứ về làm việc đi, cháu đưa các cô ấy về phòng rồi gặp chú sau...

_Dạ....xin phép cậu!

Tuấn đưa tụi nó vào khu biệt thự, tất cả các biệt thự ở đây được thiết kế rất đặc biệt, dường như mỗi căn là 1 phong cách, nhìn vào nó có thể thấy được sự khác biệt trong cái đồng bộ, phá cách mà không làm mất đi sự hài hòa của cả không gian

Họ dừng lại ở 1 căn biệt thự nhìn có vẻ khác biệt nhất, nó được bao bọc bởi hàng rào trắng thấp và chiếc cổng màu trắng như những căn nhà của Mỹ....Đi vào bên trong là một khu nhà chính được xây theo lối kiến trúc hiện đại, ngoài nhà sơn màu lam nhẹ, khiến người ta cảm thấy nhẹ nhàng mà yên ổn.....

Bên trong là 1 phòng khách rộng rãi với bộ sofa cỡ lớn màu sữa trên bàn đặt một lọ hoa bách hợp, hương thơm thoang thoảng cả căn phòng..sàn nhà được chia làm 3 mức nền cao thấp khiến cho không gian có vẻ mở rộng ra....Căn phòng được trang bị đầy đủ cả ti vi và giàn loa cỡ lớn.....Một bên phòng là cửa kính lớn, mở ra không gian rộng lớn bên ngoài, rèm cửa màu mỡ gà có hoa văn nhẹ nhàng khiến người ta thấy 1 chút thả lỏng tâm trạng theo căn phòng...Bên tường có treo những tấm tranh gốm, đó là những bức tranh tĩnh vật, hay một vùng quê với những đứa trẻ chăn trâu, thả diều và thổi sáo, gợi nhớ một vùng ký ức ngày thơ.....Nhưng điều khiến nó chú ý nhất là tấm ảnh gia đình treo phía gần cầu thang. Một nhà 4 người nhìn rất hạnh phúc, hai người con trai đều có khí chất bất phàm, có vẻ như đã là khá lâu về trước....vì nó đã từng nghe anh nói, ba mẹ đã ly hôn.....

_Oa, thực là đẹp nha....biết bao giờ mình mới thực sự có 1 căn như thế này nhỉ? Quỳnh là người đầu tiên đánh vỡ không khí tĩnh lặng vừa rồi...

_Trời ơi, My ơi, kiểu này chắc mai sau tao xin vào nhà mày làm osin quá.....Hạnh lên tiếng....

_Đúng đúng..chúng ta cứ tính thế đi...Trà lại tiếp thêm vào...

_Tao xin chúng mày đấy..tự dưng đòi vào nhà tao làm osin làm gì?

_Stop, là nhà mày với anh Tuấn không phải nhà mày.....vào đây nhìn nhà đẹp có lẽ thỉnh thoảng gặp trai đẹp nữa cũng nên.....Quỳnh gật gù tỏ vẻ đang suy nghĩ....

Tuấn nhìn mấy cô nàng mà phì cười....

_Nhà anh đâu dám mượn mấy tiểu thư làm osin đâu.....

Như nhớ ra điều gì, Hạnh lên tiếng:

_Anh Tuấn có mấy người bạn độc thân đẹp trai giới thiệu cho tụi em đi, chỉ cần bằng nửa anh là ok rồi.....

_Chuyện ấy đơn giản thôi, chỉ sợ các em chê thôi, với lại người tu tỉnh như anh hình như chưa có thêm...

_Là sao? Cả 4 đứa cùng nhìn anh chăm chú...

_Ý anh là bọn nó chưa hoàn lương vẫn còn thích trò chơi tình ái.....

_Chuyện nhỏ.....bọn em sẽ chiến đấu vì hạnh phúc...chỉ cần anh chịu giới thiệu là ok.....

_Đơn giản....thế nhé, mấy em lên phòng trên tầng 2 nhé...2 người 1 phòng được không?

_Hình như có 5 người anh Tuấn ơi...Trà nháy mắt.....chia thế nào đây?

My nhận ra ý đồ của nó:

_Việc gì phải hỏi, tao với mày, Hạnh với Quỳnh.....lãng nhàng...

Nó còn giả nai:

_Ồ thế anh Tuấn?

My sợ nó nói gì vội quát:

_Kệ anh ấy.....

Tuấn bật cười nhìn My.....cô rất dễ bị bạn bè trêu chọc.....

_Như My nói đi..mấy đứa tự lên phòng nhé, anh đi bàn việc một chút.....

Phòng giám đốc Resort Nam Hải:

_Lịch trình thế nào hả chú Bách..?

_Lễ khánh thành sẽ được tổ chức vào ngày kia, khách mời đã lên theo như danh sách cậu đang cầm..... Lễ cất bằng sẽ bắt đầu lúc 11h, tiệc chiêu đãi sẽ diễn ra ngày sau đó tại nhà khách và vào buổi tối sẽ là chương trình ca nhạc chúc mừng...Sân khấu được bố trí trong hội trường lớn, mọi vấn đề về ánh sáng âm thanh, tuyên truyền đã được khởi động sớm..chỉ chờ các ca sĩ vào tổng duyệt là xong _ Chú Bách báo cáo lịch trình ngày tới với Tuấn.

_Vấn đề đó chú yên tâm, 3h chiều mai, đoàn ca sĩ của công ty sẽ vào đến nơi....

_Còn về tổng giám đốc ạ?

_Anh Phong có chuyển công tác bên Mỹ..một số vấn đề phát sinh nên không về dự lễ khánh thành được, vì thế tôi sẽ chịu trách nhiệm chuyển lần này....

_Tôi hiểu...

_Chú vất vả rồi.....

_Tôi xin phép.....

Chú Bách đi ra ngoài, chỉ còn mình Tuấn trong căn phòng rộng lớn, lần khánh thành này đáng lẽ là việc của SK, anh chỉ định vào du lịch tiện thể đưa My đi chơi, ai ngờ, anh cả _ Nam Phong bận đột xuất không về kịp nên anh đành phải chủ trì hoạt động này.....

Quay về nhà, Tuấn thấy mấy cô bé đang chăm chú xem phim, nhìn vào hình như là “ High school musical” chẳng ai để ý anh vào..

Anh tiến vào ngồi cạnh My:

_Giờ này vẫn thích xem phim này à? Có gì mà chăm chú thế?

MY quay lại:

_Anh về rồi à? Xem phim này hay mà, tiện thể học chút kỹ thuật bóng rổ.....chống trội với môn thể dục ở trường....

_Có ích không? Tuấn nghi ngờ hỏi

_Có chứ, anh nhìn xem kỹ thuật của người ta tốt thế này..Haizzz. chẳng bù cho em.....

_Có cần nhờ thầy dạy không?

_Ai? đừng bảo là anh nhá?

_Em đừng quên anh đi du học từ nhỏ, những môn này sao làm khó được anh.....

_Oa, ngưỡng mộ nha...tụi mày, có thầy dạy bóng rổ.....

_Thật à? mày nói ai? Trà hỏi nó...

_Đừng bảo là cái người đang ngồi cạnh mày nhá...

_Bingo.....chuẩn luôn....

_Trời ơi, em biết anh giỏi, nhưng có những gì anh không thể làm được nữa đây? Quỳnh trầm trồ....

_Đáng tiếc, người đã có chủ.....Hạnh giờ mới lên tiếng....

_Sặc, sao bọn em thích thần tượng hóa anh lên như thế nhỉ?

_Haizzz, My ơi.....đời thật là bất công.....Cả 3 con gào lên khiến cho My phải bịt tai lại.....

Buổi tối sau khi ăn tối, nó với Tuấn đi bộ ra bãi biển....

Tiếng sóng biển rì rào, sóng vỗ miên man vào bờ...từng cơn gió lướt qua.....Biển buổi tối, tĩnh lặng mà yên bình.....Nó thấy bản thân mình như thả lỏng đi, đã lâu rồi, không có được cảm giác ấy.....

_Nghĩ gì đấy?

Nó hít một hơi thật sâu như muốn cảm nhận trọn vẹn bầu không khí này:

_Thấy yên bình và có cảm giác vĩnh hằng.....Lâu rồi, em không thoải mái như thế này....

_Ngốc ạ, anh đã bảo em đừng cố tạo áp lực ình cơ mà.....

_Anh ý, lúc nào cũng kêu em ngốc.....Nó dỗi...

_Thôi, anh không nói thế nữa.....khờ ạ....

_Lại thế nữa.....

Tuấn ôm chặt nó vào lòng, nụ cười hình như rực rỡ lắmĐường như không có u buồn.....không có bận tâm của cuộc sống.....

Hai người cứ đứng thế.....trời nhiều sao và có trăng sáng.....Biển đêm lung linh lạ.....

Gió biển vi vu thổi..như vờn quanh bóng dáng 2 người.....

Ngày hôm sau, do Tuấn bận chuẩn bị cho chương trình ngày mai...4 đứa nó tung hoành đi chơi..sang khu giải trí rồi theo tàu ra đảo.....cả một ngày đập phá khiến tụi nó mệt lử....

Vừa về đến cổng, tụi nó gặp các ca sĩ từ Nam Việt....Trong đó có Thiên Bảo..thế là mấy con bé vội vã chạy tới.....

_Ê, nhanh chút..xin chữ ký đi.....3 con bé tíu tít

_Tụi mày từ từ thôi...anh ấy có đi mất đâu mà sợ

_Anh Bảo...cho tụi e xin chữ ký đi

Thiên Bảo nhìn tụi nó, thấy My, anh cười:

_Anh tưởng ai, My cũng tới đây à..

_Vâng, tụi em đến cùng anh Tuấn...

_Uh...Anh thấy sắp đi sớm, giờ mới biết lý do nha

Nó cười ngượng:

_Anh lại trêu em nhé....

Từ ngày chương trình tổ chức ở trường nó, nó với Thiên Bảo cũng trở nên khá quen thân..thực ra anh với Tuấn là anh em họ nên ngoài công việc họ cũng khá thân thiết.....Nó coi Bảo như anh trai.....Có đôi khi, cãi nhau với Tuấn, nó cũng lòi anh ra làm thùng rác...trừ những lúc anh bận (đương nhiên)

_À, em giới thiệu, Hạnh, Trà, Quỳnh bạn thân của em.....

_Rất vui gặp anh ạ....hôm mộ lâu lắm rồi giờ mới được nói chuyện với anh như thế này..em mà biết anh với My có quen nhau thì đã đòi gặp bằng được lâu rồi....

_Thôi, mọi người vào trong nhà hàng đi....đứng đây nóng quá...

_ok.....

Thế là tụi nó đi vào nhà hàng, thấy Thiên Bảo mọi người đều tập trung vào xin chữ ký khiến cho tụi nó bị đẩy ra ngoài....Còn anh thì vẫn mỉm cười ký tặng và chụp ảnh cùng mọi người.....

Chợt điện thoại nó vang lên, nhìn số lạ, nó nghe máy:

_Alo, ai đấy ạ?

_Xin lỗi, bạn là Hà My.....Bên kia hỏi lại

_Vâng, bạn là?

_mình là Thảo, bạn anh Tuấn mới ở Canada về...mình gặp bạn được không?

Nó lặng người, nó chưa bao giờ hỏi anh, về người trước..nhưng nó biết, đôi khi bạn bè anh vẫn nói về một người tên Thảo..người duy nhất khiến anh đau..khiến anh yêu từ trước tới giờ.....

Quá khứ đã trở lại rồi, thì người hiện tại sẽ là gì.....Nó biết, trong anh, Người trước vẫn khiến anh đau, vẫn khiến anh hận.....

10. Chương 10

Sao cô ấy không về sớm hơn chút nữa.....để đến khi nó đã có 1 thói quen là anh..

Bản thân mình....có phải chẳng chỉ là 1 cái bóng của ai đó..tự hỏi, hiện tại của mình liệu có thể duy trì không?

Xin lỗi Thảo lên tiếng...

_Ak, mình đang ở Nha Trang....

_UH, mình biết.....Cả anh Tuấn nữa

Tiếng nói nhỏ dần.....rồi sau đó là 1 giọng dứt khoát:.

_7h tối mình đợi bạn ở ngoài bờ biển...mong bạn sẽ đến.....

Nó hít một hơi...

_Mình sẽ đến.....

Đúng hẹn nó tới bờ biển..ở đó, nó thấy một cô gái vận bộ đồ màu vàng...mái tóc dài thả bay trong gió.....

_Xin chào.....nó lên tiếng trước.....

_Hà My? người con gái lên tiếng

Nó nhìn người con gái trước mặt, lạnh lùng, vẻ mặt thờ ơ, ngạo mạn làm nó tưởng thấy được một loại thái độ của kẻ bề trên, cũng không hiểu sao, nó không có thiện cảm với người con gái này....

_Là tôi....không biết cô hẹn tôi ra đây có việc gì?

_Nghe nói, Tuấn yêu cô? Thảo lạnh nhạt hỏi

_Tôi nghĩ cái đó cô nên hỏi Tuấn...còn tôi, không cần thiết phải trả lời câu hỏi đó....

Cô gái cười khẩy:

_Cũng khá cá tính...cô không như tôi nghĩ

_Cô nghĩ tôi là người như thế nào? trẻ con, ngu ngốc hay dễ bị lời nói của cô làm cho sợ hãi? Nó cũng cười hỏi lại

Thảo nhún vai:

_Cũng gần gần như thế...

_Thế thì phải làm cô thất vọng rồi

_Tôi gặp cô để nói, tôi đã về rồi..và những gì của tôi, người khác đừng mơ chạm vào được

_Tôi không nhớ tôi đã cầm thứ gì của cô.....và xin lỗi, hình như cô quá tự tin rồi..có những thứ, một khi đã mất đi rồi, sẽ chẳng bao giờ trở về nữa.....

_Tôi là như thế..hãy chờ xem.....tôi nghĩ, tôi hiểu anh ấy hơn cô.....

Nó quay đi..để lại đằng sau 1 tiếng nói:

_Tôi sẵn sàng chờ cô.....

Thực sự, nó cảm thấy sợ hãi..Nó vốn dĩ không phải 1 cô bé mạnh mẽ...giống như 1 con Nhím nó yếu đuối tới mức chỉ biết xù lông để bảo vệ chính mình...Uh, cô ấy về rồi..hơn ai hết, nó biết, cô ấy khác những người con gái khác.Với Tuấn, đó là nỗi đau nhưng cũng là tình yêu chưa thể xóa bỏ.....Nếu không còn yêu sẽ chẳng có hận..nó tự hỏi, mình lấy gì để thắng cô ấy? 1 cô gái xinh đẹp, giỏi giang hơn nữa lại là thanh mai trúc mã với anh ấy, liệu nó có thể hay đã bao giờ xen vào giữa họ chưa? Cái nó đang có là gì? Có phải tình yêu?

Nó trở lại biệt thự....nhìn nó như người mất hồn, Tuấn vội vàng chạy lại:

_Làm sao thế? Sao lại ra ngoài một mình lâu như thế? lạnh không?

Tuấn hỏi một loạt câu hỏi rồi vội vàng nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của nó..

Nó ngẩng đầu nhìn anh, khẽ cười:

_Em không sao.....

Ngập ngừng 1 chút, nó hỏi anh....

_Anh yêu em không?

Tuấn nhìn nó, hôm nay nó rất khó hiểu..anh không biết chuyện gì xảy ra, chỉ thấy chút gì đó bất an xen vào trong lòng....

_Sao lại hỏi anh thế? Có chuyện gì ak?

Nó lắc đầu:

_Tự dưng em muốn hỏi thôi....anh trả lời đi

_Anh không yêu em thì yêu ai?

_Hi, nhớ nhé!

Nói rồi nó ôm chặt Tuấn, nó thấy rõ nhịp đập vững vàng của anh..chỉ cần 1 ngày anh còn nói yêu nó, nó sẽ nguyện ý tin tưởng..sẽ bảo vệ tình yêu ấy tới cùng.....Dù sao đi nữa, hạnh phúc không phải là thứ vĩnh viễn...nó đã đến cũng có thể ra đi..vì thế, mới cần phải bảo vệ...

Quay trở về Hà Nội mọi thứ vẫn bình lặng như cũ, sự xuất hiện của Thảo chỉ như 1 giấc mơ.....

Có điều dường như Tuấn bận hơn nhiều, thời gian cho nó cũng ít đi.....Nghe nói, Thiên Bảo chuẩn bị tiến quân sang Mỹ, việc này cuốn mọi người vào guồng quay vội vã hơn....

Một buổi chiều, nó nhận được điện thoại của Trà kêu nó tới Parkson, nó không hiểu sao bỗng dưng con bạn lại như thế nên cũng vội vàng chạy tới....nhưng đến nơi thì nó thấy Tuấn và Thảo đang tay trong tay....Cười nhạt, thì ra đây là cuộc họp quan trọng của anh....

Nó lấy điện thoại, từ đằng sau, gọi cho Tuấn:

__Anh vẫn đang họp ak?

__Uh, họp chưa xongCó gì không e?

Nụ cười của nó càng đậm, họp cơ đấy.....

__Ak, không có gì, chỉ là e đang trong Parkson, thấy một món đồ muốn mua cho anh thôi.....

Tuấn giật mình quay lại đằng sau nhưng không thấy bóng dáng của nó, chắc không thể trùng hợp như thế....

My vội vàng tìm 1 chỗ khuất tránh cái nhìn của Tuấn.....Trà ở bên cạnh nhưng không nói gì, hơn ai hết cô biết, lúc này nó cần yên tĩnh....

Lặng im lang thang trên con phố tấp nập, tất cả như vội vã nhưng cô lập 1 con người...Uh thì làm gì có chuyện hoàng tử với cô bé lọ lem, công chúa về rồi đấy.....Lọ lem còn tồn tại làm gì?

Cứ nghĩ mình là người thông minh....nhưng sai rồi My ạ, từ khi mày bước vào tình yêu ấy mày đã là đứa con gái ngu ngốc nhất thế gian....

Cổ tích xưa chỉ có truyện hoàng tử tìm được lọ lem chứ không nói họ sẽ hạnh phúc suốt đời, ảo tưởng gì chứ?

Từ bây giờ, về hiện thực đi My.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-bai-tinh-yeu-hay-tro-dua-cua-so-phan>